UNIVERSITY LIBRARY
27 DEC. 1931
MADRAS

"EXELSIOR"

St. Berchman's College Magazine,

Changanacherry.

Vol. VI] December 1931. [No. 1.

EDITORIAL NOTES.

Since the publication of the last issue of our Magazine, so many events, so many transformations, developments have taken place over the face of the world's politics that if a person had fallen asleep in August, and woke up only in November, he would, we are afraid, find himself in a situation worse than that of Rip-Van Winkle, after his record achievement of a twenty years' slumber. The sudden developments in the Labour Cabinet, Mr. Snowden's difficulty over an unbalanced budget, the Trade Union Congress's obstinate stand for the labourites, Mr. Macdonald's perplexity, and that sudden *coup d' etat*, by which the labourite Premier found himself leading a Conservative House of Commons, the Round Table Conference with its momentous discussions, the suspension of the Gold standard, the linking of the Rupee to the Sterling, with its repercussions on Indian trade, the fine speeches made within and without the assembly, and last though not least, the Sino-Japanese War, these are just a few of the developments of the last two and a half months. Rarely have so many important events been packed and crowded into the narrow space of a few months.

* * * * *

But these historic events have produced but a distant reverberation in the quieter waters of Travancore: and what has loomed large in the minds of Travancoreans in general, and justly

so, has been the Investiture of His Highness Sri Chithra Thirunal, the Maharajah of Travancore, the embodiment of its young hopes and budding aspirations. The sixth of November 1931 shall be a red letter day in the annals of Travancore history. It is not alone that a Maharajah has ascended the Gadi of his ancestors—even that by itself would have furnished sufficient cause for rejoicing to the loyal subjects of Travancore—but that in His Highness Sri Chithra Thirunal, the face of Travancore politics "the beauty wears of promise"—"that which sets the budding rose above the rose in bloom"

The people of Travancore have as much reason to be proud of their Young Ruler, as he, we believe, has reason to be proud of this ancient and loyal country almost as big as many European states, with a teeming population of about six million inhabitants, and a history that stretches farther back than the history of most European countries, to the Chera dynasty of the 3rd century B. C. Some what of the couscious dignity of his race was reflected in the opening sentences of His Highness's Investiture speech, when for a moment he dwelt upon the hoary traditions of his royal race, descended from 'the ancient Chera dynasty' trumphant in its Madura and Tinnevelly campaigns, and the wars with Hyder Ali and Tippu Sultan and as early as 1795 associated with the ancient friendship of the Honourable the East India company........ Heredity counts—very much more than some democrats with their ideas of equality are willing to concede. Who could fail to note in the majesty, the calm dignity the occasional flash of the eye that mark His Highness, the blood of a hundred Kings, Warriors, Statesmen?

The inheritor of lofty political ideals, with the legacy of a glorious, untarnished past. His Highness takes up the task of government in no 'holiday-mood' To quote from his remarkable Investiture speech, "That progress has been due to the zealous and untiring efforts of my predecessors and to the enlightened solicitude of my aunt the Maharanee Regent, for the interests of Travancore. I now take up the reins of a settled and well ordered government but I do so not in a spirit of vainglory or self-satisfaction but full of an abiding sense of the tremendous responsibility entailed by this magnificent heritage"

For the adequate discharge of this of tremendous responsibility, however, His Highness, the Maharajah, is by all reports eminently fitted both by temper and education, by nature and training. Gifted with a quick intelligence a comprehensive grasp of details, and a versatile taste, he has received the best of what Eastern and Western education could give to a young man of his status. His Highness's command over the English language is remarkable, his diction pure and choice, his pronunciation, faultless. He has not only made a thorough study of the Greek and Roman polity, as well as the British constitution, but has also studied the practical working of the civil and executive in British India, in Mysore and in Travancore, under the expert eye of his administrative tutor, the veteran civilian Mr. P. C. Dutt. His Highness has also attained great proficiency in horsemanship and various Games, of which gossip has it, Tennis is his favourite. In the practical administration of his state His Highness can be expected to play the game fairly and nobly.

His Highness's ideal of Government is of service rather than personal aggrandisement, of quiet benevolence than ostentatious display. His Highness made a very just and a very proud claim in his Investiture Speech when he said "It will be my constant aim to follow the example of freedom from ostentation and carefulness in husbanding our resources, which I venture to say have been the dominant principles of the Rulers of Travancore". Yea, and indeed, so they have been.

Perhaps to this unostentatious modesty also in part may be attributed a fact touched upon by His Highness in the speech referred to already, that "Travancore in spite of its all round progress, its population of five millions, and its revenue of nearly two and a half crores, and its achievements and aspirations, is not so well known in India and England as one would legitimately expect. Is it an un reasonable demand to ask that a state exceeded in population only by Hyderabad and Mysore should have its position more definitely and unequivocally recognised?". We are sure that under His Highness the Maharajah, ably assisted by His legal Advisor Sir C. P. Ramaswamy Iyer, Travancore will assume that place and importance which in the new constitution of a Federated India might mean so much to her.

In the general rejoicings with which the Investiture of His Highness, the Maharajah was acclaimed throughout the State the St. Berchmans' College has also had its humble but cordial share. Congratulatory telegrams were sent to His Highness from the College and from the various Hostels, and Meetings were also held and many loyal resolutions passed, and speeches made displaying the love and affection of our students for His Highness the Maharajah. Our Rover Scout Leader with the troop as well as two student representatives tendered on behalf of the College the loyal greetings of this institution to His Highness, on the auspicious occasion of His Highness's Investiture with full ruling powers.

LONG and GLORIOUS be the REIGN of our MAHARAJAH.

This is the wish, the pious prayer of the St. Berchmans' College Magazine.

SRI VANCHI AND HER LORD.

P. R. Krishna Iyer M. A.

The 6th of November last was a gala day for the whole of Travancore for, on that happy and auspicious day, His Highness Sri Chithra Thirunal, the Maha Rajah of Travancore, was invested with ruling powers. The betrothed bride Sri Vanchi that day joined her lord. It was an occasion of universsl rejoicing throughout the state. The heart of every true Travancorean, whatever his caste or creed, beat in instinctive and spontaneous loyalty to the young soverign who on that occasion stepped across the threshold of his political manhood and took into his own hands the reins of administration.

An All-discerning providence has bestowed upon Travancore two enviable gifts—an enchanting scenery and a benignant Royal House full of solicitude for the welfare of the people.

Nature here has lavished her treasure and has dealt freely of her store. What with her wild, profuse vegetation and her undulating hills and dales and lagoons, Travancore is undoubtedly one of the beauty spots of India. The charm and repose of her backwaters, which have justly earned for her the title of the 'Venice of the East', must be felt and cannot be described. Nor is her appeal to aesthetics alone. Her economic importance is by no means inconsiderable. Her shady cocoanut groves, her pepper and ginger, her outwardly forbidding but secretly inviting jack, her cardamoms and spices—which from the first invited the attention of the European traders—and above all those delectable sweet little things, her bananas – all these entitle her to a place all her own and satisfy the twin canons of beauty and utility. Who has not been fascinated by the magnificent scenery of the ghat section? Nature here shows herself at her best and instils poetry into the most prosaic mind.

The second great gift with which this fair Vanchi Nadu is blessed is her solicitous royal house, ever anxious to promote the people's welfare. This state has been singularly fortunate in possessing a long line of able rulers who, instead of playing the role of absentee monarchs,peregrenating from capital to capital in Europe, patronising fashionable restaurants and attending race-courses, have chosen the nobler path of living amongst their subjects, sharing their joys and sorrows, promoting their happiness and governing them wisely and well.

Travancore Royalty is conceived in the best traditions of Indian kingship which prescribe that the Sovereign must be the follower and propagator of Dharma. In the palmy days of Indian monarchy—in the age of Asoka,Vikramaditya, Harshavardhana—Dharma reigned supreme and operated as an effective moral check upon the possible despotism of the rulers. Kingship was conceived as a trust and the supreme duty of a king was the furtherance of the welfare of his subjects. This Dharma it has all along been the earnest endeavour of the Travancore rulers to carry out and it is for this reason that Travancore is called the Dharma Rajyam. Her Sovereign is Sri Padmanabha Dasa. It was the great warrior-king Marthanda Varma, the maker of modern Travancore, who, after effecting extensive conquests, dedicated his entire kingdom to Sri Padmanabha, the tutelary deity of the Travancore Royal House.

The interest of the Royalty in the people's welfare has also shown itself in the provision of a well ordered and progressive administration to suit modern requirements. The state is not treated as the Ruler's private domain. One of the earliest reforms was the institution of a privy purse. The civil list is exceedingly moderate and represents only 3% of the total revenue. Nor does the State confine itself merely to the minimum duties of a government viz. the preservation of law and order. The major portion of the revenue is devoted to the nation-building departments like Agriculture, Irrigation, Industries, Medicine, Sanitation, Public Health, and, above all, Education. The true excellence of a State is to be gauged by the provision it makes for Education and, judged by this standard, Travancore stands above head and shoulders over the other states. On the whole, Travancore spends over 40 lakhs on Education and this represents $\frac{1}{4}$ of the total expenditure of the state and $\frac{1}{5}$ of its total revenue. The percentage of literacy is very high; elementary education is free; and the provision made for Secondary and University education is ample. In no other part of India has female education taken such rapid strides as in this South Indian state. What a refreshing contrast to some MahaRajahs who spend more upon their motor garage than upon the education of their subjects! If thus Travancore is a 'model state', it is to a very large extent due to the sympathetic watchfulness and the benign guidance of her Royal House.

Her rulers have done more. Not only have they reared an efficient and progressive administration calculated to further the people's good; but they have also made wise concessions to the time-spirit and have taken steps to actively associate the people with the administration with a view to train them up in the art of self-government so that in the fullness of time they may be able to shoulder the onerous responsibilities of direct self-rule. The first step in this direction was taken by the late Sri Mulam Thirunal when he inaugurated the Legislative Council. This body first came into being in the year 1888 and was successively reorganised in 1898, 1919, and 1921 until today it enjoys a position of undoubted influence alike in the inner councils of the government and in the public life of the state. It is broadbased on a wide franchise to which women are equally with men eligible. It consists of 50 members of whom 28 are elected and 22 nominated; and of the latter only 15 are officials. The council has

thus a distinct non-official majority and also enjoys the privilege of a non-official Deputy President. It has extensive powers. It can put interpellations, move resolutions and vote on the budget. It passes measures which with the Ruler's assent become laws. Another body working in the same direction of democracy is the Sri Mulam Popular Assembly which has been recently accorded statutory recognition. Started in 1904, it now consists of 100 members—77 elected and 23 nominated. In its annual sessions it freely ventilates popular grievances and brings the light of popular criticism to bear upon public measures. By representing the needs of the people, it asserts their right to be well governed. Thus the progressiveness of the Rulers has made the administration responsive to public opinion.

Closely allied to this political liberalism is their religious liberalism. The Royal House of Travancore, following in the footsteps of the ancient Kings of Kerala, has always pursued a broad-minded policy of religious toleration. Students of Christian antiquities will recall in this connection how successive Rulers of Travancore even before the time of Cheraman Perumal conferred valuable privileges on the Jews and Syrian Christians which they still highly cherish as their Magna Carta. Modern research has brought to light various copper plates recording the numerous rights and immunities—political, social, commercial, religious—granted to the Syrian Christians, constituting them into an aristocracy. And succeeding Rulers have faithfully walked along the path so wisely chalked out by their illustrious predecessors. It was in pursuance of this policy that the late Maharajah, Sri Moolam Thirunal, threw open the portals of public service to all classes irrespective of caste or creed.

It is to such a rich heritage that H. H. Sri Chithirai Thirunal has succeeded His Highness was born in November 1912 and, on the eve of the demise of his illustrious Uncle in 1924, was only twelve years of age. So H. H. the Senior Maharani was made the Regent to carry on the administration during the period of the minority of H. H. the Maharaja. His Highness' administrative training and general education, first, under Mr. Dodwell I. C. S. and later on, under Captain Harvey and Mr. P. C. Dutt I. C. S. has been both long and arduous; and this has been further supplemented by a study at close quarters of the administrative system of Mysore

and finally that of his own state. His Highness has travelled widely throughout India and is young. This fact is of considerable importance in the present critical stage in the history of Travancore. India is on the threshold of a new era; she is on the eve of great changes; and Travancore cannot long remain in isolation. His Highness, being young, is peculiary qualified to correctly interpret the time-spirit and give it suitable institutional shape and form.

His Highness is the national sovereign of the whole of Travancore. All hands are lifted in prayer invoking on the Young Ruler the Almighty's blessings for a long and prosperous reign. May His Highness reign long and glorious so that, under his gracious and benign guidance, Travancore may grow from good to better and, in the fullness of time, take her proud place in the vanguard of progress in the new United India that is to-day being forged on the anvil of Indo-British statesmanship!

INEQUALITY.

S. R. Iyer B. A.

What do we see around ?
Extremes, extremes, throughout and everywhere;
The wealthiest abound,
Where starving souls surround;
Those mansions huge and high,
In front of hovels lie;
There, wanton luxury,
Here, utter poverty;
We have all ups and downs,
And crooked scythes and crowns;
Our Rip Van Winkles find,
Their Dame Van Winkles kind !
There is the prettiest,
There is the ugliest;
Behold the sun-white type,
Though blackest none can wipe;
If some are tall
More shorter fall;
The east and best,
Have worst and west;
So inequality must here persist;
And sure equality doth not exist.

THE LAND OF THE RISING SUN.

By K. J. Cheriyan, B. A. (Old boy)

While Japan has been well called "a power among the mighty nations of the modern world and a type of Eastern nation's susceptibilities to progress and civilisation" her marvellous achievement, particularly in the sphere of commerce and industry, is not anything so deep a mystery as it may appear; nor is it so complex a riddle as he who would give a little thought to it, may not understand the basic principles underlying it. Co-operation is unity and unity is strength—the virtue indispensable to every nation on its onward march towards advancement. So long as a people inhabiting a single geographical unit with common Government for all practical purposes, fails to sympathise with one another's communal or racial feelings and grind down all differences, welding themselves into one kith and kin any attempt towards progress is impossible. Herein we shall find the explanation why Japan's life after the revolution of 1868 is so full a source of inspiration and stirring ideals while her centuries of life before that era is without a single healthy lesson to impart.

None the less Japan's wonderful development is due to her equally wonderful genius of adaptability—genius to cull unbiassed the gems in others and reject the chaff, and to impress them with the stamp of one's own national character. Imitation on the right line is not anything to be deprecated at all; it proves often a provocative to and the bed-rock on which to build on, what is original and inherent in one.

So is it that while Japan is western in her superstructure she is still Japanese in spirit.

Revolutions originate in economic distress.

Every revolution in modern days ultimately traces itself to the Economic distress of the masses. Indeed the population in rural districts is quite conservative and averse to all changes unlike its easily excitable counterpart in urban areas. But when once the rural population moves, it moves with a dynamic force never before thought of. With all their sins of a thousand years the French Feudal Aristocracy could perhaps still have avoided

the tornado of a French Revolution if they had not loaded the camel's back to breaking; the exodus of the starving peasantry from the communes of Paris signalled the revolution. To the same fiscal causes is traceable the boldness of the Americans to take up arms against the mother country. Small wonder then, similar factors operating the same story was repeated also in Japan.

Situation before Meiji restoration.

In Japanese history there never was perhaps a more gloomy epoch of uneasiness, intrigue and terror than the period of thirty years which preceded the great Meiji Restoration; the Shoguns who wielded practically the Imperial sceptre were shorn of their pristine glory and had fallen on evil days; they were not only discredited at home but their weakness was a tempting bait to the foreigner to pounce upon the Empire which had enviously guarded its gates against foreign influence over three centuries. But this was not all. If it were so there could hardly have been a revolution which effected such a dramatic change over Japanese national life. Immorality and decadence had become rife; the deterioration of the feudal nobility was at climax: the farmers were reduced to utter misery and poverty under the burden of crushing taxation; thousands left their plough and the spade and swelled the ranks of the proletariate of the towns. And the conclusion of the commercial treaty by the Shogunate Government with the Western Powers throwing open the Empire to the outside world was only an incident which precipitated the march of events.

Rejuvenation of Japanese national life.

With the installation of the Meiji dynasty once again to guide the ship of State, Japan entered upon a new era—an era full of promises of vast and solid Economic advancement. The out-worn institutions of a Feudal regime—gilds and the like, no longer capable of promoting national prosperity, were done away with at a single stroke; equality was established between the privileged and the unprivileged and economic freedom in the fullest sense of the term was given practical shape to. Nowhere,

perhaps, this amazing change both in the outlook and activities of a people which groaned for centuries under the oppressive yoke of a favoured aristocracy, is more fully expressed than in the oath of the Japanese Emperor at the time of his investiture.

But much constructive work too was done. Western ideas of culture and civilisation, not of the type which would enervate and sap the vitals of a nation but would brace it to push forward with renewed vigour, particularly in the economic sphere were liberally introduced into the country. It is much to the credit of the Samuari a born fighting race who lived on the pensions granted to them by their feudal lords and who could not, till this, look with equanimity upon trade and allied occupations now deprived of their old privileges put shoulder to the wheel in the pioneering economic activities of a rejuvenated Japan.

Japan's progress no accident.

The industrial progress of Japan is often ascribed to a series of fortunate events. But in this respect, perhaps no country in the world is an exception; it is not due to lack of opportunities that countries and nations are not what they ought to be but it is due to that sad destitution of acumen which never fails to avail itself of opportunities as they arise. Japanese Government is ever alert to the national well-being both by a readiness to take initiative in any enterprise and to render financial assistance to those private enterprises which are in need of it. It may safely be said that the Japanese Government is the vivid concrete, living embodiment of the ghosts of her Emperors who ever strived to make a living, breathing, political and economic unity out of a mere geographical expression.

New dawn in every sphere.

The new dawn affected not only the politics and economics of the couutry but was equally visible in art, literature, education and religion. In every phase of life a renaissance was working out; intense nationalism was the keynote everywhere. And both the Press and the Universities sedulously combined together to help forward the new spirit so much so that every

Japanese came to regard his country first and everything else next. In the course of thirty to forty years Japan's illiteracy was reduced to the bare minimum of five per cent.

Technical education stimulates industrial progress.

But it is the technical education that stimulated the growth of her industrial progress at giant's pace. It is significant that Japan's industrial career synchronizes with that of Germany; yet it was the peculiar glory of the latter that she was the first to recognize the importance of technical education and to reap its full benefits by her crowning victory on the battlefields of industry with such thoroughness and completeness as no other industrial nation has ever attained. Japan, however, when once she shook of her feudal sleep, determined to be wide awake. Strenuous attempts were made both by Government and private corporations to promote technical education in every branch of industry for supplying native skilled labour to work the machines imported from abroad—schools and colleges, factories and workshops were started under the supervision of foreign technical experts; and students were sent to western countries at State expense to qualify themselves in the various lines of industry. And the nautical college in Tokio and the several local merchant navigation schools are the high-water mark of the solicitude both of Government and private bodies to spread technical education in Japan.

Protection and state initiative.

Adams Smith, the exponent of the ideas of Free Trade to the English speaking world had little to influence Japan, at the initial stage of her industrial and commercial career. She, like Germany and the U. S. stands indebted much to the work on political economy published in 1845 by Frederick List, once again bringing to the touch-stone the theory of this giant son of Germany, that in certain stages of development, other factors being in full harmony, protection and State initiative alone can enable a country to attain greatness in the fields of industry and commerce. State initiative and protection are the weapons of the weaker and Free Trade and private enterprize, those of the strong-

er. And as a matter of fact, although the tendency of every State is to recede into the background, in the case of the former with the industrial advancement of the nation, hardly any county desires to give up the latter when once she has formulated her programme as such, a fact fully borne out by the American high tariff protection. In fact Japan has made headway in industry and commerce largely aided by State initiative and protection.

State pioneering.

Could Japan have developed herself into the power which she is to-day in the industrial and commercial world without State initiative and protection? Assuredly not. It is true that Japan emerged from the long spell of a feudalistic regime quite fresh and vigorous. But the good fairies that attended her re-birth could have promised no more unless she herself helped. Japan was economically poor, too poor and individual credit in the country was out of question. To have allowed foreign capitalists to develop her resources would have meant the cure worse than the malady. And it is not improbable that her budding enthusiasm as a youthful nation would have been crushed in the embryo and she would have gone the way of china had not the State rose equal to the occasion. The Japanese Government liberally borrowed funds from abroad; and under the State management new industries were started and the existing ones re-organized on modern lines, while private concerns were fertilized by capital. And in the fullness of time the State too handed to private bodies undertakings which they felt they could handle successfully.

Home Market Patronage.

But all this would have been of small avail unless the State had followed side by side a constant policy of protection. It is an inevitable law in the life of every industrial nation that it has to look to the Home market for patronage and support until its infant industries come of age to compete successfully in foreign markets with high-grade machine-made articles. But herein again there is always the danger of the Home market being flooded with

cheap foreign goods of superior quality and finish. And Japan was not without the danger zone; and the Japanese Government quite creditably met the situation by assuring the position of the infant industries from the very beginning of the industrial awakening by a consistent tariff policy.

The Three Wars.

In Japanese history certain specific interests attach to the three wars, the wars which Japan herself waged successfully with China and Russia in 1894 and 1905 respectively, and the Great European war of which she was a mere disinterested spectator. Japanese-China war had brought her a large indemnity which placed ample funds at the disposal of industry and commerce and enabled the Government to stabilize the currency on a gold basis, affording great facilities and status to her international transactions, while her war with Russia put her in possession of important territories, giving a permanent basis for the expansion of her markets on the continent and placing at her command vast natural resources and a big labour force. But the great European war was the greatest blessing to her. She was left without a rival as the factories of the belligerent industrial nations had been converted into Houses for the manufacture of war necessaries; and the Japanese goods were in great demand everywhere. Consequently new concerns were further started and the existing ones expanded and improved. The exorbitant freights due to the shortage of tonnage by war conditions gave great stimulus to the Japanese ship-building industry and such bye-industries as the manufacture of engines and others. Besides she was able to replace the foreign ships in her import and export trade and to capture a portion of the world's trade. Japan was transformed from a purely agricultural to an industrial country and in proportion her agriculture declined her industrial centres grew both in bulk and numbers—the dominant note of new industrialism.

Character and Distribution of Her Foreign Trade.

With the increasing economic prosperity and industrialization of the country Japanese foreign trade has undergone a remarkable change in character as well as geographical distribution.

In place of raw materials she now exports more of manufactured goods and imports in an increasing degree raw materials and food stuffs. and the greater portion of Japanese export and import trade to-day in volume as well as in value is with Eastern markets. Asia is of primary consideration to her, while the U. S. comes only second and the European countries last.

Japan's Future to be made Rosy.

In spite of her unprecedented progress in the development of commerce and industry the future of Japan, in the prevailing conditions, is far from being rosy. That her genius lies in the direction of industrial enterprise there is no denying. And even if she desires to go back upon agriculture it is quite impossible; her cultivable areas do not exceed 15 per cent and intensive cultivation has been tried too, to the utmost. So agriculture can never help to support her teeming millions. If she should exist as a nation at all she must improve her position further in respect of commercial and industrial undertakings or must perish.

Further Specialisation Needed.

At present her very industries in which she is supposed to possess a monopoly are threatened; her silk industry has much to fear both from the progress of artificial silk industry, and the Chinese silk industry, enjoying the advantage of cheap labour, while her chance to get Indian markets with inferior quality cotton stuffs do not at all exist as the Indian cotton industries are making rapid strides to supply the Home demand at a greatly reduced price. In these circumstances there is only one way out of the tangle; she must cease exporting raw silk and specialise more and more both in silk and cotton high-grade goods which would stand any foreign competition and create a demand.

Remedy lies in the cure of Other ills.

But the solution of these and others lies elsewhere. In the first place the fuel problem which is bound to be more thorny in future as she is the poorest in mineral resources, should be solved by vigorously pushing forward schemes for tapping her numerous hydro-electric resources. Next the efficiency of her labour should

be increased by welfare arrangements for the working classes and further improvements in technical methods; women and child labour should be replaced by men-labour more and more in an ever-increasing proportion; and the scientific research laboratories should be expanded and improved for developing the existing technical silk and helping forward inventions on modern methods of efficiency. And lastly the rationalisation of her industrial organizations, which is started in, should be given full play. If a comprehensive programme on the lines indicated is worked out, she has assuredly a brighter future before her, although she is to-day at the cruel mercy of a world-wide depression.

Justice above Brute force a Misnomer.

Even in this twentieth century when so much hubbub is made that "Justice is above brute force", it is beyond a doubt that the old persuasion "might is right" still holds sway. Claims of nations as of individuals are easily recognized if they are backed by power which would not hesitate to enforce recognition otherwise. Japan has to-day as strong a military position as any other nation. Her voice has become loud and far-recahing; she is a member of the League of nations on a footing of equality with the Western Powers and has an assured place in all international conferences. And her claims put forward are easily conceded—indeed magnanimity must be profuse where stringency will not avail.

Japan A model to India.

Indeed Japan is a source of pride to every Eastern nation; and India under her new constitution will well look for a model to Japan, the more so Japanese sympathies and out-look are akin to Indian aspirations more than those of any other progressive nation on the face of the earth.

Lady: "Why don't you go to work if you are hungry?"
Hobo: "I tried that once and it only made me hungrier."

"What sent poor Reggy to an insane asylum?"
"A train of thought passed through his brain and wrecked it."

"COMPASSION ON THE MULTITUDE"

(The Catholic Sentinel)

In his noble apostolic letter issued recently from the Vatican City Our Holy Father, Pope Pius XI adds to his paternal appeal for a crusade of charity and relief among Catholics to to alleviate the misery and sufferings of the whole human family now passing through a terrible ordeal of unemployment and deprivation an urgent if not final effort on his part to bring about a halt in the frenzied race for further armaments among the nations of the world.

Tracing the present period of world depression in no small measure to the "withdrawal of enormous sums from the public wealth" in consequence of the disastrous world war, Pope Pius recalls the efforts of his predecessors to prevent what is now recognized by the nations that participated as the greatest calamity than has ever befallen any of them. The picture of world-wide distress which the compassionate Father of Christendom paints in no obscure fashion should cause the leaders of the nations to pause and reflect on their failure to heed the warning of other Popes who sought to save the world from the fatal debacle of which world conditions today are the result and the penalty.

There can be little doubt that the reference of the Pope to wars and preparations for new wars as a fundamentl cause of the financial crisis in all parts of the western world is intended as a hint to the general disarmament conference which will open Geneva within a few months. It is significant that the pope, immediately preceeding the publication of his letter, engaged in a forty-five-minute conversation with Viscount Cecil of Chelwood, one of England's principal advocates of disarmament, and on the same day conferred with the Italian Foreign Minister, Dino Grandi, who submitted a plan for an arms truce at the recent meeting of the League of Nations in Geneva.

Like his predecessors he is not merely talking in fine phrases to a much interested world but he is seeking to have his influence for peace exerted in the councils of the statesmen who have the fate of present and future generations in their keeping. His plea to them is made pressing by the background of impove-

rishment and desperation in which he presents it. He begs the arbiters of the nations not to push the people to the point of exasperation. The people involved had no choice in accepting or rejecting the world war when it came. They are now paying the awful price of the folly of their leaders whose lack of foresight led them to squander billions of the people's hard-earned dollars on battlefields from which no nation emerged the victor or the beneficiary. In their hunger and their misery they have been brought to a sad realization of what war means. They demand that billions of dollars being spent every year in preparation for new wars be diverted to the rehabilitation of the finances of the world in order that they and their children may not face starvation through unemployment and the burden of war debts. They are ready to call a halt to statesmen using them as pawns in the game of war and then making them pay the price of the game in years of want and distress that follow in the wake of war.

The common people of all nations have a spokesman and a champion of their rights in the person of him who speaks for the Prince of Peace. It remains to be seen whether the diplomats at Geneva will continue to disregard the voice of one who "has compassion on the multitude." They have heard that voice before and have closed their ears to its pleading for peace and good-will among men. Will they turn a deaf ear again and disregard its warnings? Will they dare in the face of the proofs of their wanton extravagance in piling debt upon debt upon the back of impoverished nations fail to reach an understanding on ways and means of lessening the load at least to the extent of declaring a moratorium on warships and fortifications and large standing armies that mean but one thing—wars and rumors of wars that will bring the final collapse of modern civilization?

Stability of the social order of the world depends on the answer of the nations to Pope Pius' ringing call for disarmament. One more war like the last and there will be nothing left but disorder, destruction and disaster. The eyes of the world are on the outcome of the conference at Geneva. By what is done there the world may stand or fall.

AN ELYSIUM.

(CAPE COMORIN')

K. George B. A, (Old Boy).

A little over fifty miles from Trivandrum to the south is Cape Comorin, the queen among capes and a celebrated spot in all India. The vast expanse of water with its undulating surface which is irradiated in smiling sunshine, the magnificent church and temple, the palatial Travellers' Bangalow, the very appearance of which invites tourists and the huge pile of buildings that greet every body's eyes considerably enhance the natural beauty of the place. As a Sanatorium as place of pilgrimage, and as the southernmost corner of India, Cape Comorin has a celebrity that is hardly eclipsed by that of any other place in India.

The advantages of Cape Comorin as a health resort have been conceded by both the east and the west alike. Thither flock from far and wide throughout the year, the over-worked Government officer pining for rest, the holiday-maker to enjoy the fresh air, the miserable invalids seeking relief in the natural cure afforded by the elements, and a horde of sight seers of every kind to feast their eyes on every thing they see there. The breeze from the adjoining Maruthua malai pregnant with medicinal effects wafts health and harmony to all there who are favoured by it. The abundant dry air devoid of impurity works wonders on invalids of every description. A good sea-bath is more pleasant than any of its kind anywhere.

The celebrity of the cape as a health resort is rivalled only by its fame as a place of pilgrimage. Therein is situated just on the brink of the sea as if commanding the turbulent main, the reputed temple of the goddes Ambal in whom the Hindu pilgrims from all parts of India find comfort in their misery and solace in life. It is an inspiring spectacle to see pilgrims old and young man and woman alike clothed in tattered garmen's with a handful of utensils plodding their weary way from every nook and corner of India to the holy shrine to propitiate the goddess and there by achieve their salvation. The awe and reverence with which these pilgrims prostrate before the goddess would strike even the

most impious man with piety and a thought of life after death.

As a strategic point the prominence of Cape Comorin can hardly be over estimated. It has been the admiration of naval commanders and public men of the west during all times.

Thus, with its supernatural beauty, climatic advantages, historical religious and strategic importance Cape Comorin undoubtedly stands forth as one of the most remarkable places in Travancore.

LOVE'S LABOURS GAINED.

C. Madhavan pillai I U. c.

"The world must have an end" said Ratna as she gazed in dread and disappointment on the broad expanse before her.

"Yes, the world must have an end. When every living creature is subject to the three-fold phenomena of nature—the phenomena of birth, existence and death—why should the world, the background of life's manifestations, why should the world alone be exempted from this turn' this natural course of life and death? Yes, the world also must perish within the wheels of time; it must also die and leave but an empty echo behind". This was the trend of her argument.

Be it anything, Ratna is now facing the deep waters of the Arabian Sea which to her of seventeen was where the world did terminate. This, she chose as the best resort to accomplish an act which would have rid her of all earthly cares and troubles.

The sea shore presented a varied aspect.... a panorama of natural and awe-inspiring scenes which to the philosopher would have been perhaps the most invaluable background for continuing his researches of knowledge and light. Perhaps, the sweet angel chose this crag of rugged rocks to perpetrate her resolute deed since it was free of all those encumbrances which other resorts would present. The whizz of the persistent gale and the murmurs of waves were all the factors that chose to break the otherwise all-pervading calmness of the atmosphere of

this solitary scene. Ratna gazed, absorbed and meditative on the deep blue mass of element before her.

"Oh, did not with the evolution of time and knowledge the idea explode that the ocean is without shore on the opposite side? Yes, it did. But how can any establish that the ocean of agony within me has a shore which fixes its limits? No, it is devoid of a shore. The world is going to end If not?............... What? The world to end? No, my life on earth is going to end. With me both mean the same".

Did she picture Devikumar within her as one of those traitors of love that are but too common amongst the category of youngsters that style themselves bachelors? Or, was she intent on testing to the core the steadfastness of the love-lorn heart of him who adored and is still adoring her? How is Devikumar, the budding lover of two and twenty? Was he not awaiting the glorious metamorphosis in his life when the seeds of love which he had sown on the soil of her heart, would burst out and grow and blossom forth into an enchanting flower of the tendere-t affections? Why should they have loved; they whose feelings were so much aghast ?

While, we, the sympathetic observers ponder over these, a series of thousand and one thoughts of a like-nature passed through the soft heart of Ratna. Her mind retained as though from a day-dream faint recollections of that memorable evening on which she met her lover for the first time within the precincts of the country temple and of the happy days that followed, which were made all the more pleasing and tender since they echoed the buoyant expectations and dreamy enjoyments which are a necessary sequel of such interviews. But now, these very thoughts are treading on the peaceful abodes of her heart.

"Oh, God! to what could I compare the bliss, the heavenly bliss I enjoyed in company with Devikumar in that last period of love and life?. Did I think on those days of self-forgetting that they were but transitory, calculated to bring on me such havoc as a disappointed heart and an early death in the depths of the sea? Five minutes; yes, only five; and, and I am embracing the muddy layer beneath the deep ocean before me.. Yes, I deserve it. Perpetual hell. Is not this what I deserve? and that which I am now

going to impose upon myself?".

With these words and an ardent prayer to the one above, "Oh, Lord of Life and Death! blend my heart with the ever pure one of my dear, dear Devi", she is about to spring from the eminence of the rocks on which she had perched herself, into the mighty ocean below. After severance for ever from him she loved to her heart, what is left for her but to perish and be forgotten? What is her hindrance?. No. nothing. She is determined to commit ....Suicide.

" Is this the fruit of true and selfless love?." These words are not hers. They come from a distance, faint and feeble. Ratna got bewildered. "What? Are there other hearts than mine that feel the bitter pangs of true and selfless love?". Unconciously did she of sweet seventeen trace her steps in the direction in which the groans of blighted love did emanate. "The world must end; but not now. I must ascertain the cause of the agony that sends its echo by these groans".

Ratna hastened to the place from which the hollow groan did rise. She felt her pace was short of the occasion. She foresaw the melancholy sound would demonstrate to her one of the not unimportant aspects of nature's diversity. Running without aim and walking without order, she reached at last the gloomy abode of a fisherman.

It is not natural that those awaiting the world's end, consider as anything significant the the fatigues of walking or running. Ratna entered the abode, and, without a moment's hesitation, advanced to the solitary cot that formed the only furniture of that awe-provoking hamlet.

And, what was the scene that presented itself to her wearied eyes? A fisherman in skeletons that were but the remnants of a once healthy constitution lay stretched on the dilapidated cot with eyes fixed towards heaven as though to welcome the hour when he would be recalled to the spot from where he came. Ratna was moved; her tender emotions and feeling of humanity sprang within her. She paused not to reflect on the gigantic fortification of social inequality that stood betwixt him and her. She stooped to render the object of pity and assistance whatever was in her power to administer.

But the convalescent gazed with indifference and perhaps abomination on the intruder. Ratna noticed with uneasiness and dismay the rude countenance of him to attend on whom she had come all the way.

"What!" she reflected within her. "Is it that even this fisherman just on the brink of death casts on me despising looks and assumes a hostile attitude? Yes, possible. Such is the nature of the inhuman action I have perpetrated. How could I think for a moment that this son of the soil, though a fisherman does not possess a heart more pure than mine? Seeking solace in these thoughts she advanced to administer first aid to the convalescent.

But the fisherman, to the extreme vexation of Ratna, appeared not as one that cared for her act of humanity. His features indicated his desire to be left alone to face the inevitable phenomenon of nature. Ratna got bewildered.

"How are you now?" she asked. "Do you feel strength enough to speak? If so, let me know your ailment".

"Who are you?" he retorted. "Let me feel strength or let me die. What is that to you"?

"My history can't concern you much. Only know me a wretch and pry not further. That is not the thing that counts. Kindly tell me how you feel and what help you require?

"If not?" cried he, "why should you know what I suffer from? Who called you to this abode?

"Pray, forgive a broken heart. Let not your rudeness add to the misery I am already a victim to. First let me aid you and then you can be angry with me. Because I do deserve it.

"Oh, you deserve it? Then come up. Sit beside me".

Some feeling, perhaps unaccountable, within her drew Ratna near to the sick man and she sat on the same ruins of a cot. The fisherman gazed on her with burning eyes as though to study the thoughts that lay beneath the innermost recesses of her sad and troubled heart.

"I am pretty much relieved", the fisherman at last broke the silence which prevailed for upwards of a minute. "Shall we speak? Yes, we shall. About death, eh?"

"What?" Ratna pondered. "Speak about death. Are other topics lacking?"

"Sweet child!" Responded the sick man. "It is of death we should speak. Why should we rack our brains over things insignificant?"

Ratna was in a whirlpool of confusion. She grasped too well that he too like her was eager to bury his life's burdens in the Stygian caves of death. Presently she recalled to mind the first words of the fisherman that had called her to that gloomy neighbourhood. "Is this the fruit of true and selfless love?" Was not this he lamented over?"

Yes, they chose death itself as their topic. Many of the arguments of the fisherman were unacceptable to Ratna who, however congratulated herself in the concordance of his ideas of death with those of hers as the best asylum for forgetting all world's failures and disappointments.

"My child." observed the fisherman. "You appear as one who has been brought up amidst the pleasures of life in towns. How could you have drawn yourself to this desolate resort of misery and wretchedness?"

"Oh, it is rather a long story. Not to be narrated in a moment or two. Further my mind is not at present up to the fortitude which it demands".

"Disappointment? lost love, eh? " the 'philosopher' exclaimed, and then he laughed as much as his tired frame could permit. "You have been duped by a villain. Your ambitions in love have been frustrated. I truly feel for you".

"How could this wretch have grasped all this about me? Is he vested with powers supernatural?" Ratna thought within herself.

"No, none did dupe me" she replied, while a cold shudder passed through her frame. "Had any duped me in the manner you would have it to be, there was no reason why I should repent so much. On the contrary, it was I, this wretch in woman's garb, that duped one, who was the very personification of innocence,'.

"The eccentricities of youth! The follies of love! Sweet lass! why should you ponder over things transitory? How better is death ?"

Ratna felt that some unknown chain of feeling was drawing

her more and more to the ailing man. She had forgotten about death; but, her new acquaintance was eulogising the peculiar merits it possessed.

"So, you duped an innocent youth?" the fisherman interrogated. "Well, can I know which was the temple of innocence that you devastated?"

"Oh, the story is painful. I duped one whom I loved with all my heart and all my soul."

"This is strange! You duped one you loved, heart and soul? What mean you?"

"I mean what I say. When I think of the past, remorse overflows my heart and I know not what to do."

"Well, then your story must be interesting. Kindly, so, let me know it in detail. I am as ignorant of it as a child. You are truly beautiful. And accomplished. And sincere to the bargain. Beautiful, accomplished, sincere ....".

"Please don't begin to describe me. It will only aggravate my sorrows".

"Well, I will be silent. Let me have your narration".

"This wretch before you was born with a silver spoon in her mouth, so to say, being the only child of affluent parents in the south of this town. They embalmed me in all the lavishings of paternal affections and in consequence I grew up to be a seat of pride and the object of attraction to all the youngsters of the neighbourhood. The result was, by the time I attained the age of fifteen, I became the deity of adoration of many a foolish youth who gathered around me like flies around a burning lamp. All their headlong endeavours to please me indeed amused the vain girl that I was and confirmed the idea within me that I was superbly handsome.

"But, a youth there was who looked on me with feelings more pure and constant. And who was this youth?. It was none other than my own Devikumar, the gloriously handsome young man whom I first met with in our own country temple. Ours was a case of love at sight. The instant I met him, I dedicated my heart at the altar of his affection. And as though to bring up our attachment to its zenith, the youth took up his quarters in the neighbouring house to mine. As days rolled on, our passion for each other grew

deeper and deeper until it was a case of life and death to us to win or to lose in our love. Both decided to finish off with life in case our desire ended in disappointment.

"But, the course of true love never runs smooth and not ere long, Devi began to cherish feelings of apprehension regarding the stability of my love. The wretched victim of pride that I was, my behaviour also harmonised with the reasons he had for embracing such vague fears. The pangs of disappointed love told upon his constitution and he lost his habitual gaiety and vigour. Still I sat unmoved as a cat that watches the dying agony of a half-killed rat.

"Days passed on until one morning the news spread that Devikumar had suddenly disappeared. His chamber was searched for and a small note was all that could suggest any clue regarding what was come of him. The letter ran to this effect.

"I am now reaping the adverse fruits of true love. If I have loved Ratna with all my heart, we will stand before God, clasped hand in hand. I love her; she rejects me. It must be the work of fate. Anyway, she is beyond me in this life. I have lost desire for existence. I know not what I am going to do. Ratna, my Ratna may the Being above shower upon you his choicest blessings .... Devikumar".

My pride vanished. Life became a burden to me. I longed to end it and join him that sacrificed life for love. I was about to perpetrate my resolute deed by jumping into the sea when your groans dragged me on to this place. My work is over and I am returning to the precipice once again".

"Why, and what for?" cried the impatient listener.

"Why? To end the life of which I am already tired. Why should I outlive him that perished for my sake".

The countenance of the fisherman suddenly changed; he became the victim of varied emotions. "My Ratna!" he cried. "your love has not been lost. It is your Devikumar that stands befor you. But he is become unworthy of you, since the wretch cherished the strongest of passions for revenge".

Ratna gazed and gazed until she could not resist the flush of her emotions and she advanced to embrace her lover. "Stand back" he cried, while big tears rolled down his cheeks and words

got choked in his throat. "You have found me again, it is true, but you cannot embrace me".

"And why" asked the girl in despair. "Why shoud we not be as open to each other as we used to be".

"Because, beause" he faltered, "because I have done deeds which make me unworthy even to stand before you. Now that you have told your part of the story, it is mine to narrate mine. Listen"

"That love which I cherished for yon transformed itself in the presence of hindrances into a burning desire for vengeance. Your feelings for Balagopal your uncle's son were interpreted by me as the symptoms of true and unalloyed love. Side by side with the feeling that your love for him was on the increase, the consciousness grew within me that you were neglecting me and enjoying the follies which I am evincing in consequence".

"My darling Devi!" broke in Ratna unable to control herself any longer and throwing her arms around his shoulders, "My heart! you have mistaken me. It is true I loved Balagopal; but that was nothing beyond a sister's love for a brother. Well, even if you mistook it for the kind of love I have for you, why should you have sought such resorts to wreak your vengeance on him or me?"

My brightest blossom! exclaimed Devikumar as he clasped her passionately to his breast imprinting a thousand kisses on her soft rosy cheeks. "Let not my words make you affrighted. Living in disguise is a device not infrequently taken recourse to by cowards especially when their objects are even more cowardly. I too have followed the same path."

"And can I as one that has dedicated herself up to you, share the secrets of your heart?" asked the virgin in intent enthusiasm.

"You can" replied her lover "and when you study the whole of the dark and cowardly project I had in view you will more or less decide how I am unworthy of you."

With these words, the infatuated youth in fisherman's guise took out from beneath his pillow a long dagger whose blade shone brightly as he raised it high in the air. Ratna's frame ran cold as she thought her lover would that instant wreak his vengeance by thrusting it to the hilt on her side. She saw not a way of escape; neither did she care for one.

But Devikumar raised the dagger higher still while a fiendish smile disfigured his countenance. "Ratna," he cried, "forget me not I pray you. Let this dagger which I had preserved to kill you both sever my soul from its earthly bondage."

With these strange words, the desperate lover darted the dagger in the direction of his own heart.

"Devi, my dear dear lord," cried Ratna as she caught vehemently the hand of her hero. The next was a kind of tug-of-war between the lovers, each trying to get possession of the dagger. If it is a fact that in desperate times men are even stronger than they would at other times be, it is a fact that applies with double force in the case of the weaker sex. Ratna did release the dagger from the grip of her lover.

"What fickleness shall I call this?" asked Ratna reproachingly "I crave you pardon for my rudeness. Cannot you forget the past and forgive your humble love?"

"Ratna, your fault is nothing when compared to mine. Mine is a fault you cannot pardon".

"And why not ? I do pardon you. Let us abandon this fearful place and walk to the sea shore.

With this, Ratna pulled him by the hand and slowly walked to the shore. Devikumar could not resist her; he could only follow her with remorse. They reached the shore. The same crag that bore Ratna when she was about to spring into the ocean to commit suicide now bore them both, and Ratna, while her lover was reflecting on all the tragic incidents that passed but too recently flung the dagger deep into the waters beyond.

State Commissioner's Address
To
HIS HIGHNESS THE CHIF SCOUT
At The
Scout Rally of 7th November, 1931.

The proud occasion has come round for me once again to offer Your Highness, in honour of Your Highness's Birth Day, the joyous congratulations of one and all belonging to the Scout Ranks in Travancore, and this time it is my especial good fortune

to be able to add to them their humble and affectionate rejoicings at yesterday's Investiture.

It is also my proud privilege to refer to the fact that the Cub Branch of the Scout Movement here, has now a worthy Chief in the person of His Highness, the Elaya Raja, who was duly invested as the Chief Cub of the State by Your Highness, as Chief Scout, on the 24th October, in the presence of Cubs and the members of the Headquarters Council. It is only in the fitness of things that the Heads of the three branches of this Great Movement should come from the Royal House whose members have always been renowned for their abiding interest in the welfare of the Citizens of the State. I take this opportunity of conveying to His Highness the Chief Cub the joyous greetings of one and all of us.

Your Highness's Birth Day signifies to us, every year, the growing age of the Scout Movement in the State. Taking into consideration the fact that a boy who joined it at the year of its inception and who had the good luck to continue up till now has had scarcely time to imbibe all that Scout training ought to mean to him, I am not using figurative language at all when I say that Our Movement, here, is not past its stage of infancy.

Naturally, therefore, while we gratefully acknowledge the sympathy and support that we have been receiving from all quarters including the Government, all these four years we feel we may not for some time yet arrive at the stage when we can do without favours. Scout-efficiency and Scout-spirit are something distinctive and worth striving for, at any price. Adequate measures for advance depend, mainly, upon the spirit of comraderie which is brought to the service of the Movement by parents, schoolsmasters and the ranks. The vast room for achievement, in this respect, will be easy to cover only with a hearty partcipation of all of them, in the noble service of this Movement.

As it happens, in this State, as elsewhere in India, Educational institutions appear mainly to afford the common platform for such a triplealliance. But under whatever premises they might meet, I suppose and fervently hope that they will not lose sight of the fact that they have so met to serve scouting and the boys of the State.

The Headquarters Council are keenly alive to the public nature of the Boy Scout Movement and with a view to popularise it they have chosen at this psychological moment, to reduce the fee of its membership to 50 per cent. of the original amount for the general public and to 25 per cent. for those who are parents or guardians of Boy Scouts. They hope that this measure will greately facilitate wider participation of the public in the service of the Boys of the State.

One serious handicap under which the Headquarters Council labour is want of suitable accommodation. While we all feel extremely proud of this spontaneous emanation, on this memorable occasion, of the good-will and loyal affection on the part of the members of the Movement that has taken shape in this magnificent portrait of their most beloved Chief Scout to which the youngest Wolf Cub has proudly and joyously come forward to contribute his humble mite along with his elders—We wish we were able to house it in a building worthy of such a cherished object and the dignity of this growing Movement.

With due apologies for this digression let me close with the expression of the wishes of one and all in our ranks for many more returns of this happy Birth day of Your Highness and for a long, continued reign of prosperity of their much beloved Sovereign.

HIS HIGHNESS
THE CHIEF SCOUT'S REPLY
at the
Scout Rally of November, 1931.

Mr. Chatfield, Ladies and Gentlemen,

I desire to express my sincere thanks to you, the State Commissioner, and the assembled scouts for your birthday greetings and the expression of your general goodwill and loyalty.

It is a matter for sincere gratification to me that I am associated with the Travancore Boy Scouts Organisation as its Chief Scout and that my family has been able to contribute a cub and a girl guide to the Movement.

I do not propose, on this occasion, to dilate upon the value and the significance of the ideas underlying the Boy Scout and the Girl Guide Organisations. Loyalty to God, loyalty to leaders, discipline, self-help and the constant desire and obligation of doing a daily good turn to one's neighbours are its glorious ideals. A clean, healthy out-of-door life uncommitted to any political or class shibboleths are its watch-words and the true scout does not passively accept dogmas or doctrines but learns things for himself and his whole life is a constant dedication to the interests of society. No finer training can be conceived of and especially in the conditions of this country no more unifying agency can be imagined.

It is a matter of great rejoicing that scouting in Travancore has gone on from strength to strength until the total number of members of the organisation is nearly 3000; but I shall not be content and, I am sure you will not be content, unless this number is multiplied not only tenfold but a hundredfold and untill every eligible young man and young woman is enrolled in the organisation and is filled with its spirit.

As you justly observe, however, the Movement in our State is yet in its infant stage and for the time being may require and rightly demand assistance from the State in furtherance of its activities. But I am sure you and the other members of the scout organisation will be the first to recognise that the Scout Movement is and should be not merely a State-aided enterprise but a genuinely spontaneous, self-supporting and popular movement of which the educational institutions of the land will only be one of the many sources of recruitment. I am looking forward especially to the speedy and healthy growth of a wellorganised Rover Movement whose advantages are not easy to over-estimate. From your address I realise that you are quite alive to these aspects of the matter and are taking steps to popularise the organisation.

I agree with you as to the necessity for suitable accom-

modation and hope it will be possible for you soon to be housed in your own building. As an earnest of my good-will towards the Movement, I have great pleasure in contributing a sum of Rs. towards a building fund from my Privy purse.

This is not the occasion to speak of political or State matters but what can be a more cementing factor than this international brotherhood whose ideals are unity and service?

Let me wish God-speed, good scouting and all prosperity to the Movement.

SCOUT'S COLUMN.

The last batch of our Rover Scouts dispersed after the Intermediate Examination of March 1931. And this year a new troop was raised. This, together with our native Patrol,"Napolean", counted 15 members.

Our active services at the Birthday Rally were highly praised by the Headquarters Council. In the course of a letter of the Honorary Secretary of the Travancore Scout Association, he writes to our Leader, "May I take this opportunity to compliment you and your troop on the untiring efforts which they put forward in helping the the Association in connection with the Rally."

The Honarary Secrtary Mr. A. N. Thampi B. A. (Oxon) Bar-at-Law sent another letter to Rev. Fr. Principal which runs as follows:—

" I wish to express my sincere gratitude for the splendid service of your College Rover Crew at the last Rally. Any College must feel proud of these young men for their sincerity, discipline, and devotion to duty. I shall ever remember with pride and pleasure the gallant crew who worked with me for the last Rally. Pray convey to them my best wishes for a useful and successful career in College. May I take this opportunity of congratulating the College for taking such a good lead in rovering. You will be glad to know that yor are the only College in the State who have sent in a Rover Crew for the Rally".

(Sd. A. Narayanan Tampi)

Honorary Secretary and Treasurer.

OUR ROVER TROOP AT THE HEADQUARTERS FOR THE RALLY 1931.

Standing *I Row.* Raghavan (Peon), C. J. Joseph, C. V. Varghese, M. O. Mathew, M. K. Varghese, M. T. Kuncheria

II Row. P. V. George, Stanley Xavier, C. J. Scaria, George P. Thekkekara, M. J. Mathew, M. J. Devasia, P. D. Devasia.

Sitting: A. Narayanan Tampi Esq., B. A. (Oxon) Bar-at-law (Honorary Secretary), K. Ramabhadran Esq., (Organising Secretary).
T. C. Sebastian Chacko J. Thayil (Scribe & Ag. Rover Leader).

Each one of us was presented with a "SCOUT SOUVENIR" and our services were asked for in connection with the "All Travancore Athletic Meet" as well.

We are very thankful to Mr. K. Ramabhadran, the Organising Secretary and to Mr. A. Naryanan Tampi, the Honorary Secretary, for having consented to sit with us for a Group Photo.

Thayil J. Chacko.
Scribe:

THE ART OF EXTEMPORE SPEAKING.

(P. C. Joseph II U. C.).

It is falsely assumed that the faculty of speech is bestowed upon man even from his birth. Both ancient and modern orators hold a different opinion. Men become orators not by nature, or by accident, but by education and training. No body would have dreamed that *Demosthenes* the stammerer, would become such a great orator. It was due to his persistent effort that he attained to such an exalted position. It is reported of some modern orators that they have got rid of their gesticulations and mannerisms by making speeches before a big mirror.

If one is to succeed on the plat-form he must have a great deal of training and preparation. But the defect with some of our people is that they depend a great deal upon inspiration. Inspiration comes to one, only if he is quite prepared and thoroughly trained. No man will become a great or effective speaker with out training. All our powers whether of mind or of body are given to us in a state of imperfection. It is only in action that they have power to grow.

None can claim the rigt to address others, but he who has something to say. Some thing must be concieved and shaped in his mind. A true speaker is one who is well instructed, who has a great facility for expressing himself, a man who has deeply

meditated over the subject and arranged his arguments in a clear and logical manner.

Fluency of language lies at the threshold of all public speaking. It constitutes the foundation of true oratory. Ideas are of no use if we are fettered by a slowness of speech or maimed by a halting mode of delivery. Then speech is devoid of all charm and power. So fluency must be cultivated side by side with thought. As soon as the thought is concieved its precise verbal equivelant must be on the tongue.

To fluency of language must be united the affluence of thought. Let our thoughts govern our language. Behind the words must stand the man whose words are the reflection of mind and heart. Fluency can be attaind by constant recurrence of ideas to the mind, of words to lips. The extension of ones vocabulary is an essential thing for for facility of expression. Flow of speech and extension of vocabulary are very often obtained by translation Translation trains the mind in the perception of ideas and in the accurate expression of those ideas. Memory is enriched with the choice treasures of thought—and mind gains the power of choosing appropriate words, the tongue, pliancy of utterance.

Reading aloud has been frequently resorted to by great speakers. It loosens the tongue and renders it more obedient to the impulse of thought and feeling.

To obtain command of language it is good to hear the best speakers. These almost unawares give us a style, and the language becomes full and harmonious, sparkling with maxims and illustrations. Shakespeare possesses the power of wielding the language with great pliancy. Of course, our debating societies play a very important part in the training up of students in public speaking. Some of the greatest of nineteeth century orators owed their eloquence to the training they had received in such societies.

Committing to the memory some of the best passages is surely an aid to the art of speech-making. 'Have something to say and say it clearly'. Pompous language and rhetorical periods are to be avoided. Style is the expression of our own individuality. Simplicity comes from clearness of thought. Cultivation of natural endowments should be our aim.

The greater an orator's breadth of knowledge, the greater

is his power to sway the mind and emotions of men. We should keep the mind in touch with acknowledged masters of thought and language.

COLLEGE CHRONICLE.

Changes in the staff. Mr. T. S. Raghavan M. A. professor of Botany and an active member of the Magazine committee left us early this year to take up a post as Lecturer in Natural Science to the Annamalai University. Mr. Raghavan during the three years that he was here' impressed us as an efficient and popular Professor. We could not give him a send off owing to the suddenness of his departure from our midst. We hope howev r to make up for it by inviting Mr. Raghavan to go over here that we may have the pleasure of giving him a formal 'adieu'. His place as chief of the department has been taken by Mr. M. S. Raghavachari M. A. formerly Assistant Professor of Botany. Our congratulations and best wishes to the new professor!

Mr. S. Sundaram B. A. Demonstrator in Botany left us towards the end of the last term to take up a post as a teacher in the Tinnevelley District Board. Though we shall miss him very much from our midst we heartily wish him success and advancement in the new sphere of his activitics. His place in the Department has been taken by Mr. K. C. Chacko B. A., one of our own 'Old Boys'

We have also very great pleasure in recording the following additions to the college staff:—

Mr. R. Vaidyanathan B. A. (Hons) second class (late of the Madras Christian college)has joined us as Asst.Prof.of Botany.

Mr. N. Krishna Kaimal B. A. (Hons) second class, another of the distinguished Old Boys of the College has been appointed Tutor in English: while the Physics and the chemistry Departments have also received the addition of a Demonstrator each, the former in C. Ouseph B. A. first class first in the Presi-

dency, the latter in Mr. M. K. Joseph B. A. second class.

We have great pleasure in according all our new friends a cordial welcome.

Games. The various activities in the field of sports of which we gave an idea in the last issue of the Magazine are all in full swing. The most remarkable feature in this field, is of course, the big foot-ball tournament organised by our college. We are told that as many as fourteen teams from various parts of Cochin and Travancore are competing. We have already had some fine display of brilliant game and sportsmanship and even while we go to press the speculation is rife as to which team will finally carry off the trophy. Most remarkable of all displays has been the Homeric contest waged between the Arts College Trivandrum, and our College B Team. Thrice the battle has been fought (not in a field of blood, however) and thrice the combatants have retired, neither side capable of claiming the victory. Will they return to the charge ? They must. "All things must have an end and tournaments too, in this world" says the Tournament Secretary. Perhaps he is right. Mean while let us be permitted to say to the various young enthusiasts of Football, Hockey, Tennis, Badminton, Tennikoit, Volley ball etc. "On! On! with the game."

As we write these lines the Selection Examination is going on. We hope our students approach these tests in a *sports manlike* spirit. Keep cool and play the game, friends: and if you *have been playing the game fairly and squarely*, during the one and odd years, you will never have cause to regret the umpires' decisions. "On with the game!" still we say.

Of the various other fields of activity, Literary and Debating societies, and the games in the various Hostels, our reports tell us that they are all functioning properly and vigorously as they ought to.

X'mas Greetings.

We have great pleasure in wishing a Merry X'mas and Happy New year to all the contributors and readers of our Magazine!.

SIT DOWN AND THINK.

On the office wall of Mr. Thomas Edison hangs a framed quotation. "There is no expedient," it says, "to which man will not resort to avoid the real labour of thinking". It is rather significant that that is always before the eyes of one of the greatest thinkers in the world

It has always been one of the world's great mistakes that it tends to worship action rather than thought. Action may be more spectacular, but before any action can take place there must first have been some hard thinking by someone.

It is true that the world depends very much on those who can act efficiently and who can carry out instructions carefully and faithfully, but its really great men are those who can sit down and plan and scheme and originate those instructions.

"One of the hardest things in the industrial world to-day". said a big employer recently, "is to find enough men who are capable of thinking a problem through, men who can do a whole job without further supervision or additional promp'ing".

The world needs thinkers more than it ever did, and if they are not forthcoming it is because most of us are too lazy to face the hard labour of thought. It is so much easier to take our opinions secondhand, so much simpler to let someone else do our thinking for us.

But that isn't the way of progress, either for the world or for ourselves. We don't get things done by leaving them to other people, for that means we aren't troubling to think about them ourselves.

Do you grumble at things? Do you wonder why nothing is being done? Well, what do you propose should be done?

You don't know? Well, sit down and think!

WRITERS AND PUBLISHERS.

'We all know that an author's first books may not be profitable', writes Mr. Edward Weeks in the *Atlantic Monthly*. Conard's early volumes were published at a loss, and at the outset Hardy's novels had a costly reception. But a publisher worth his

salt is not going to allow an author in whom he has confidence to remain static and his books a loss if he can possibly help it.

'You may be sure that over a space of years a publisher may invest in an author in a better than ever proportion to the response which his writing has invoked. Once a writer begins to make headway, more sail and still mor sail will be crowded on. Certain it is that a publisher will build more steadily for a loyal writer than for one who is ever in the market for the highest bidder.

'Let me quote the Commandments for authors, complied by a Philadephia publisher, Mr. Gordon Dorrance. Thy are irrespective of sex:—

'Don't show your work to friends. Show it to enemies. They'ill criticise it

Don't tell everyone you're writing a book. Get it accepted.

'Don't write long handwritten letters about your MS. Use a typewriter; be brief.

'Don't send an *Arabian Nights* to a Bible publisher. Know your market.

'Don't submit your novel on Nov. 15 and expect the publisher 'to have it in the stores by Christmas'. He won't.

'Don't use a pen name. Your publisher doesn't.

'Don't criticise first and inquire afterwards. Information is understandig.

'Don't bother the book-seller. He has one show window and 10,000 new books every year to put in it.

'Don't change publishers. Old frinds are best".

"THE FOP."

By S. R. N.

It is ten minutes to ten. Why friends, do you all keep looking at the college gate ? Ah! there comes the hero of our class, that facetious springald, our filmstar—shouts of joy! hisses and noises to be heard from nooks and corners of the college. Welcome to the our Douglas Fair—banks, ferry-com-tumble to our midst. Mark ! how the smoke issues from his mouth and

goes high up in the air as if to greet some friends upstairs. Trip the space more smartly young gaudy-pate; a step more to the college veranda, another long truff which gathers him fresh life and new vigour; he alights at the college floor and makes a polite obeisance.

You all smile! why, there is his French moustache well trimmed and kept in the best array possible appearing like 'silken fringes" on his smoky lips! What a splendour of light emanates from his head like an aureole round a saint Eh! it is the light that is reflected from the thick growth of his hair which is well cemented with brillantine and combed into waves. How strange now, looks the bright straight track through the middle of his head gleaming like some desolate road through a trackless wood. Don't count the time he lost in acquiring artificial beauty; surely he might have served a model for Milton to write his 'comus'. Think, what a nice idea, those spects of his! the glass suits him very much and really it adds to his appearence; more-over glasses are a double blessing, they give the face that impressive mysterious importance and serve as an ornament and moreover it gives one the liberty to sleep whether in class or outside, without the risk of being detected in the deed. Watch his faceand therein you shall see an image cut in ebony can be turned into an ivory portrait of the God of Love—thanks to Hazeline Snow. Wherever you turn you see art conquering nature, the glory of modern science! I think it was Edison who made a series of research work in his laboratory and concluded that dolls and feather tops can be given an air of life by electrification with suitable contrivances. Has one such figure walked into life? Truly he is a French Monsieur in matters of dress, for

"They in France of the best rank and Station
Are most select and generous chief in that"

His blazer-coat might be used as attempting bait to you all; is it not true? Look! how up-to-date it is in stitching and brushing! You may be able to buy a coat of the type; but where to find the elegance in dressing? only in him. Behold! there appears something pretty, beautiful butterfly like, peeping through the cut pocket of his coat, as a fashionable lady might through a half shut window. Things shine by contrast, a wise saw; for the

napkin in his cut pocket is more shining than an arabesque ornament worn by Spanish Moors. The flap-tie suspended from his neck with its syrein-like alluring charm flutters in the gentle breeze. It will be improper, but perhaps natural on your part to interpret his left hand being always in company with his moustache as accomplished in a deliberate exhibition of his beautiful wrist watch and gold chain.

Mark you with what slow and measured steps he walks in the company of a circle of admirers. Wherefore this perfume in his train? his path is not strewn with flowers—few to bathe in rose-water and smear with perfumes. O! heaven, had it not been for the band of admirers around, bees would have crowded upon him in the hope of sucking honey and thereby troubled him. No books in his hand;— that is the license of a privileged few in the class. Then what is it that he wields freely in his right hand? a tennis bat! Why does the professor look askance at him? he is a true disciple of Cardinal Newman in so far as he concuts with him that a university is not a place of instruction, though he does not comprehand that it is a place of education. He would have come out with a tripos, had he been somewhere at Washington or Illinois.

Ha! Yonder he comes to the class after the Second bell like a member of parliment. See! he surveys first himself and then the whole class when just at the entrance of the room. Hooting and shouts of laughter! What does the mountain care? He takes them as a compliment paid to him. With an assumed complaisance and dignity he faces the class and wishes 'bon jour' to the professor who takes a full look at him. Quietly, quietly he goes to the "romantic corner" and there he plants himself amidst his veteran companions. A five minutes flutter and hissing in the hall; his vanity is satisfied. For twenty minutes he sits in the class spell-bound, blinking at the chair. Gradually he rests his head on the desk and makes another forty minutes bow before the students. Then as if by an electric shock he awakes from his slumbers hearing the college bell.

അവതാരിക.*

(കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള ബി. ഏ.)

സ്വഭാഷാപോഷണത്തിന് ഇദപ്പ്രാരം അപരിത്യാജ്യമായിത്തീന്നിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനവിഷയങ്ങളെ ലക്ഷീകരിക്കുന്ന സൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സർവഥാ ആദരണീയങ്ങളാണല്ലൊ. ഇത്തരം ഗുണപൌഷ്കല്യമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിനു യഥാശക്തി ഉത്സാഹിക്കയെന്നതുപോലും പൊതുവേ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു ചാരിതാൎത്ഥ്യഹേതുകമായിരിക്കെ, ഏതാദൃശപ്രസ്ഥാനനിർദ്ദിഷ്ടമായ ഒരു ഗദ്യപ്രബന്ധത്തെ അവതരിപ്പിക്കാനിടകിട്ടുന്നതു്, ഭാഷാപ്രണയദൃഷ്ടിയിൽ സൌഭാഗ്യലക്ഷ്യമായിത്തന്നെ ഗണിക്കണം. ആ സ്ഥിതിക്കു, നിരൂപണവിഷയകമായ ഈ നൂതനഗദ്യപ്രബന്ധത്തെ ഇങ്ങനെ സജ്ജനസമക്ഷം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കുള്ള ആദരപ്രണീതമായ ആനന്ദാതിശയം അപരിമേയമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു.

ഒരു നല്ലഗദ്യകാരനെന്ന സുപ്രസിദ്ധി കുറേക്കാലം മുമ്പുതന്നെ നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഫാദർ മററം, നിഷ്പക്ഷവും നിരങ്കുശവും നിശിതപ്രേക്ഷകവും ആയവിധം സാഹിത്യകൃതികളേപ്പററി നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലും സമൎത്ഥനാണെന്നു തൻെറ "വിമർശനവിഹാരം"കൊണ്ടു അഭിജ്ഞന്മാരെ സമ്മതിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനേക്കാൾ എല്ലാംകൊണ്ടും ഉയൎന്നപടിയിലാണു് പ്രസ്തുത കൃതിയായ "നിരൂപണസാഹിത്യ"ത്തിൻെറ നില. വിമർശനവിഹാരത്തിൽ പ്രധാനമായി മഗ്ദലനമറിയത്തേപ്പററിയും താരതമ്യദൃഷ്ട്യാമാത്രം ആശയസാമ്യമുള്ള മററു രണ്ടു മഹാകവികളുടെ കാവ്യാംശങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയും മാത്രമാണു വിമർശിച്ചു കാണുന്നതു്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത കൃതിയാകട്ടെ പൊതുവേയുള്ള സാഹിത്യനിരൂപണരീതികളെപ്പററി നേരിട്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത കൃതിക്കു് അടിസ്ഥാനമായുള്ള ഈ നിരൂപണമതങ്ങൾ ഉപന്യാസരൂപത്തിൽ, തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചുകൂടിയ സമസ്തകേരളപരിഷത്തിലെ അഭിജ്ഞാംഗങ്ങളുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നുകൂടി ഞ

---

* റവ. ഫാദർ സി. കെ. മററം എം. ആർ. ഏ. എസ്; എഫ്. ആർ. എസ്. എ. അവർകൾ ഈയിടെ എഴുതിയ "നിരൂപണസാഹിത്യം" എന്ന പുസ്തകത്തിനു മി. കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള ബി. ഏ. എഴുതിയ അവതാരിക.

(പത്രാധിപർ)

റിയുമ്പോൾ ഇതിൻെറ യഥാൎത്ഥ സാഹിത്യഗുണസമ്പത്തിയേപ്പററി ഞാൻ പ്രത്യേകിച്ചെന്തെങ്കിലുംതന്നെ പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഇനി, സാഹിത്യനിരൂപണചർച്ചകൾകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ് രണ്ടുവാക്ക് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. "ചാഷേസൂകരപോതസന്നിഭങ്ങ"ളായി, ഈയിടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നന്മതിന്മകളെ വേർതിരിച്ചു കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനങ്ങൾ പലതാണ്.

"പുരാണമിത്യേവനസാധുസർവം
നചാപികാവ്യംനവമിത്യവദ്യം
സന്തഃപരീക്ഷ്യാന്യതരൽഭജന്തേ
മൂഢഃപരപ്രത്യയനേയബുദ്ധി."

എന്ന കാളിദാസമതമനുസരിച്ച്, "പ്രാചീനകൃതികൾ എല്ലാം നന്നെന്നും, നവീനകൃതികൾ എല്ലാം ആശങ്കനീയമെന്നും മാമൂൽപടിക്കുള്ളവരാഭിപ്രായഗതിയെ കണ്ണുമടച്ചു വിശ്വസിക്കാതെ ഏതുകൃതിയുടേയും ഗുണദോഷസാന്നിദ്ധ്യത്തെ തന്നത്താനേ പരീക്ഷിച്ചു നിശ്ചയിക്കുവാനിടയാക്കുന്ന" ഒരു ചിന്താശീലം വായനക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉളവാക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്, ഇത്തരം നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രഥമതഃസിദ്ധിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ഗുണം. പരാശ്രയവൃത്തി മൗഢ്യലക്ഷണമെന്നറിഞ്ഞു സ്വാശ്രയവിവേചനത്തിനുദ്യമിക്കുന്നതുതന്നേ, മാനസികമായ ഇപ്പോഴത്തേ ഉണർവിൻെറ നൈസൎഗ്ഗികചേഷ്ടയാകുന്നു. ആയതു് ആത്മസംസ്ക്കരണലക്ഷ്യവും സ്വയമേ, നിർവൃതിപ്രദായകവും കൂടിയാണ്. ഏതിനേപ്പററിയും അവനവൻതന്നെ ചിന്തിച്ചു അഭിപ്രായരൂപവൽകരണത്തിന് ഉദ്യമിക്കുമെങ്കിൽ ആയതു നമ്മെ ഉൽക്കർഷസോപാനദ്വാരത്തിൽ ഉപവേശിപ്പിക്കാതെക്കതാണ്. സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞന്മാരുടെ നിരൂപണമതപ്രഖ്യാപനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന മറെറാരു ഗുണം സൽഗ്രന്ഥപ്രചാരസിദ്ധിതന്നെയാകുന്നു. ഏതാദൃശനിരൂപണങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സൽഗ്രന്ഥപാരായണശ്രദ്ധയെ വർദ്ധിപ്പിക്കയും സദസദ്വ്യക്തി വിവേകബുദ്ധിയെ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഷ്കൃതികളുടെ പ്രചാരലോപവും സൽകൃതികളുടെ സമൃദ്ധിയും തന്നെയാണല്ലൊ ഭാഷാഭ്യുദയത്തിനുള്ള ശശ്വൽപരിമാണങ്ങൾ. ഇക്കാരണങ്ങളാലത്രെ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ നിരൂപണപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം അത്യാവശ്യമെന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ഭാഷോൽക്കർഷത്തിനു വഴികാട്ടുന്ന നിരൂപണം ഏതുതരത്തിലുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു പ്രസ്തുത കൃതി നമുക്കു കാട്ടിത്തരുന്നു. തദ്വി

ഷയകമായുള്ള ആംഗ്ലേയമതാന്തരങ്ങളെയും ഭാരതീയശാസ്ത്രതത്വങ്ങളേയും വഴിപോലെ തിരഞ്ഞുചേർത്തു സജ്ജീകരിച്ചിട്ടുള്ളതിലെ നിരൂപണമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ, ഏവക്കും ഏതുഗ്രന്ഥത്തെയും വഴിപോലെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനും സ്വതന്ത്രമായ രീതിയിൽ സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ രൂപവൽകരിക്കുന്നതിനും ശേഷിയും ശേമുഷിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ ധാരാളം പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. പലതരം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഉയന്ന ക്ലാസ്സുകളിലെ ഒരു നല്ല സ്വഭാഷാദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയിൽ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം പലേ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി ഇടപഴകി ഏതാദൃശചർച്ചാവിധാനങ്ങളിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഫാദർ മററത്തിൻെറ ഈ നിരൂപണമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം, അത്യന്തംഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരം ഉണ്ടാവില്ല.

എന്നുതന്നെയല്ല, നാട്ടുഭാഷാദ്ധ്യാപനരീതിക്കു് ആശാസ്യമായ പരിഷ്കാരപഥങ്ങളെ യഥായോഗ്യം സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായുള്ള ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, ഫാദർ മററത്തിൻെറ ഈ "നിരൂപണസാഹിത്യം" നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു നാളതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ കുറവിനെ പരിഹരിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യകൃതികളെപ്പററി പൊതുവെ നിരൂപിക്കുവാൻ അദ്ധ്യേതാക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കുവാനുദ്യമിക്കുന്ന ഈദൃശഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിനുമുമ്പു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഏതെങ്കിലും ചില കൃതികളെപ്പററി അവരവക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ മണ്ഡനൈകപരമായോ ഖണ്ഡനൈകപരമായൊ ഗ്രന്ഥദ്വാരാ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ സാഹിത്യതത്വപ്രഗത്ഭകമായ നിരൂപണദൃഷ്ടിയുടെ ശാസ്ത്രാനുസാരമായ ആലോകനവിധങ്ങളേ പ്രായോഗികമായി വിസ്തരിച്ചു കാട്ടുന്ന ഈ ഗദ്യപ്രബന്ധം, അക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിജന്യമായ ഒരു നൂതനപ്രസ്ഥാനം തന്നെയാണ്.

സാഹിത്യം ഒരു കലാപ്രയോഗം ആണല്ലൊ. എല്ലാകലകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി ഓരോശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ നിലയ്ക്കുപൊതുവേ സാഹിത്യത്തിൽ എപ്പോഴും ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു അംശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. ഒന്നാമതു് അതിൻെറ രസാംശം. രണ്ടാമതു് അതിലെ ശാസ്ത്രതത്വാംശം. ഇതിൽ നിരൂപണമെന്നുള്ളതു സാഹിത്യത്തിൻെറ ശാസ്ത്രതത്വാംശത്തെപററിയാണ് ഏറിയകൂറും വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനം സ്വതേ ഗഹനമാണെന്നു് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഗഹനവിഷയങ്ങളേപ്പോലും എത്രയും സുലളിതവും സരളവും ആയവിധം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഫാദർ മററത്തിൻെറ സാമത്ഥ്യം ഒന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്.

ഇപ്രകാരം പലപ്രകാരത്തിലും പ്രശംസാർഹമായ പ്രസ്തുത കൃതിക്കു കുറേക്കൂടി കാര്യക്ഷമവും സാക്ഷാൽ ഭൂഷണവൽപ്രകാശമാനവും ആയ അവതാരികയെഴുതി ചേർക്കുവാൻ എന്നേക്കാൾ കൂടുതൽ പാണ്ഡിത്യവും യോഗ്യതയും തികഞ്ഞിട്ടുള്ളവരേക്കൊണ്ടു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരനു സുസാദ്ധ്യമായിരിക്കേ എൻെറ ഈ പ്രകാശനപ്രഭാഷണംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ഫാദർ മററത്തിന് എൻെറ പേരിൽ തോന്നിയിട്ടുള്ള അകൈതവമായ സ്നേഹാദരങ്ങൾക്കു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സൌഹാർദ്ദമായി നന്ദിപറയുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ എതാദൃശമായുള്ള സാഹിത്യോദ്യമങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പോഴുംമേലാലും അടിക്കടി അഭ്യുദയങ്ങളുണ്ടാകട്ടെയെന്നു ആത്മനാ ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുത കൃതിയെ കേരളീയരുടെമുമ്പിൽ ഞാൻ സകൗതുകം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മംഗളാശംസ.

(കെ. ആർ. കേരളവർമ്മരാജാ Old Boy)

മഞ്ജരി.

കേരളസാഹിത്യവൃന്ദാവനത്തിങ്കൽ
കേളിയാടീടുന്ന നന്ദസൂനു,
മാടഭൂപാലരാം താരഗണങ്ങളിൽ
കേടററുകാണുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ.
കോമളകൈരളീനന്ദനാരാമത്തിൽ
തൂമന്നം തൂവുന്ന പാരിജാതം
സാഹിതീസാരസ്യസാരസപ്പൊയ്കയിൽ
സാമോദം മേവുന്ന രാജഹംസം.
ഇയ്യാവാംരാജ്ഞിതൻ പുണ്യമാംപൂവല്ലി
വായ്ക്കുന്ന മോദേന പൂത്ത സൂനം.
വിദ്വജ്ജനങ്ങളിന്നാരാധിച്ചീടുന്ന
ഗദ്യകൃത്തുകളിലദ്വിതീയൻ.
ഭാഷായാംയോഷയ്ക്കുഭൂഷകൾ ചാർത്തുന്ന
ഭാഷാഭിമാനികൾവാഴ്ത്തുംദേവൻ.
ഉത്തമസാഹിത്യപീയൂഷധാരയാൽ
സത്തുക്കൾക്കാനന്ദം നൾകീടുന്നോൻ.

കൈരളീദേവിയ്ക്കു് മംഗല്യം ചാർത്തിയോൻ,
കേരളവർമ്മാഖ്യൻ, കാളിദാസൻ.
കേരളപാണിനി കൈരളീമങ്കയെ
ക്രൂരോട്ടുകാത്തൊരു രാജരാജൻ,
മാന്യന്മാരായോരീസൂരിമാരെല്ലാരും
മാനിച്ചുപോന്നൊരു മാനവേന്ദ്രൻ.
മംഗലഗാത്രിയാംകൈരളീദേവിയ്ക്കു്
„മംഗളമാല"സമർപ്പിച്ചോരാൾ
മങ്ങാതൊരാശിസ്സുമററുകൊണ്ടങ്ങനെ
മംഗളം, മാലയായാളുംഭൂപൻ,
രാജാക്കന്മാർക്കൊരുപണ്ഡിതനല്ലെങ്കിൽ
പണ്ഡിതന്മാർക്കൊരുരാജാവായി,
മാടഭൂവാകവേമാനമായ്പാലിച്ചു്
നേടിയീമന്നിടമെങ്ങും ചാർത്തി
ബാഹുജശ്രീചേർന്ന ബാഹുക്കൾരണ്ടിലും
മാഹാത്മ്യമാളുന്നപൊൻകോലുകൾ,
ഭംഗിയായ്ചേർത്തുതൽഭാവുകമേൽക്കവേൻ
സംഗതിക്രൂട്ടാമേൽ, സത്യമത്രെ.
രാമവർമ്മാഖ്യനാമപ്പൻതിരുമേനി
ഭൂമിയിലേറെനാൾവാണുകൊൾവാൻ
കാരുണ്യമൂർത്തിയാമാററുമ്മുള്ളേശ്വരൻ
കാത്തരുളീടട്ടെ, മേല്ക്കുമേലിൽ.

മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ നില.

(കെ. ജി. ശങ്കരനാരായണപിള്ള II. U. c.)

കൈരളിയുടെ മാതാവും തമിഴിൻെറ സഹോദരിയും ഗീർവാണിയുടെ പ്രേമഭാജനവും ആയ മലയാളത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ നില എത്രയും ശോചനീയമായിരിക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽതന്നെ തമിഴിൻെറ സാഹോദര്യഭരണത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു് സംസ്കൃതത്തിൻെറ അടിമയാക്കാൻ ശ്രമിച്ച നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നും ഈ കേരളവനിതയെ ഒരു നവീനപന്ഥാവിൽക്കൂ

ടി നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ, എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ചെറുശ്ശേരി, വെൺമണി മുതലായ സാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമത്താൽ മലയാളഭാഷാമഹിള സുരക്ഷിതയായും സുരുചിരയായും വളൎന്നുവന്നു.

ഇപ്രകാരം യൌവ്വനദശയെ പ്രാപിച്ച ഈ വനിതയുടെ സുകുമാരതയെ പരിപൂൎണ്ണമാക്കുന്നതിനു സംസ്കൃതത്തിൻെറ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമായി വന്നതോടുകൂടി അനവധി മലയാളഭാഷാഭിമാനികൾ ഉത്തമമായ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനം ചെയ്തു കൈരളീവനിതയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. വാത്സല്യവർദ്ധനയാൽ കുൽസിതയാകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടിയും ഭാവിശ്രേയസ്സിനെ കാംക്ഷിച്ചും രാജരാജവൎമ്മ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അക്ഷീണപരിശ്രമത്താൽ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ വീണ്ടും സക്ഷേമം വളൎന്നുവന്നു. ഇക്കാലത്തു് അപ്പനെട്ടങ്ങാടി തുടങ്ങി ചന്തുമേനവൻ, കേരളവൎമ്മ, സി. വി, കേ. സി., കുമാരനാശാൻ മുതലായ സാഹിത്യാഗ്രേസരന്മാർ കേരളഭാഷയെ കൂടുതൽ പോഷിപ്പിച്ചുവന്നു.

ഈ മഹാന്മാരുടെ ശ്രമംകണ്ടു് ഗദ്യമെഴുത്തും കവിതാനിൎമ്മാണവും നിസ്സാരമാണെന്നും നിരൂപണമാണു കവിയശസ്സ് സുസ്ഥിതമാക്കുന്നതെന്നും അതല്ല തർജ്ജിമയാണു് കെങ്കേമമെന്നും വിചാരിച്ചു് ശരിയായ കവിതാവാസനയില്ലാത്ത ഒരുകൂട്ടം സാഹിത്യകാരകരെന്നു നടിക്കുന്ന യുവപ്രവൃത്തികൾ തത്താദൃശമായ രീതിയിൽ സാഹിത്യസരണിയെ കടസമുച്ചയത്താൽ പായിക്കാൻ തുടങ്ങി. സി. വി. രാമൻപിള്ളയെന്ന സാഹിത്യകുശലനെ അനുകരിച്ചു് ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്തൃസ്ഥാനപ്രിയൻ ചില ചരിത്രപ്രഖ്യാതന്മാരായ മഹാന്മാരെ ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളായും മററൊരുത്തൻ മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മയിലെ പാറുക്കുട്ടിയുടേയും മാതാവിൻെറ സംഭാഷണത്തെ അനുസരിച്ചു് റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയെന്നൊരു പുസ്തകമെഴുതി അതിൽ ഉണ്ണിമായയെന്നും ഉണ്ണിക്കാളിയെന്നും രണ്ടു കഥാംഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു് അനാവശ്യസംഭാഷണം ചെയ്യിപ്പിച്ചു കഥാനായികകളെയും ഭാഷയേയും വഷളാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഇത്തരം അനുകരണഭ്രമക്കാർ ഗദ്യഭാഷയിൽ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന അനൎത്ഥങ്ങൾ ചില്ലറയല്ല.

എന്നുതന്നെയല്ല, കുമാരനാശാൻ, കെ. സി. കേശവപിള്ള മുതലായ ഉത്തമകവികളെ ആദർശമാക്കി എഴുതാൻ തുടങ്ങുന്ന യുവകവികളും നിസ്സീമമല്ലാത്ത ദൂഷ്യങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നുണ്ടു്. "ക്വ സൂൎയ്യപ്രഭവോ വംശഃ ക്വ ചാല്പവിഷയാ മതിഃ" എന്നു കാളിദാസൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ അതിഗഹനമായ സാഹിത്യസരണിയെവിടെ? അല്പജ്ഞന്മാരായ കവിതാഭ്രാന്തന്മാരുടെ മനോഗതി എവിടെ? എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കു

ന്നു. ഇക്കൂട്ടർ സാഹിത്യഭ്രാന്തുകൊണ്ടു് സാഹിത്യസൗരഭ്യലേശംപോലു മില്ലാത്ത,

"മല്ലികകൾപൂത്തു നിരന്നു
നല്ലതുപോലെ തളിർത്തു വല്ലികളും
വല്ലഭ! കാണുക മാവിൽ
പല്ലവജാലംപൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു"

"തോട്ടിനേക്കൂട്ടുമ്പോൾ" ഇത്തരം കവനങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇമ്മാതിരിയുള്ള കപടവണിക്കുകളെ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽനിന്നും പാടെ വിപാടനം ചെയ്യേണ്ടതാണു്.

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള മുതലായ ഉത്തമസാഹിത്യകുതുഹലന്മാർ ഇക്കൂട്ടരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അത്യധികം പ്രയത്നിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഈ പ്രയത്നസാഫല്യത്തിനായിട്ടെങ്കിലും ശരിയായ വാസനയും ഭാഷാജ്ഞാനവും ഇല്ലാത്തവർ മേലാൽ ഭാഷയിൽ യാതൊന്നും എഴുതാതിരുന്നാൽകൊള്ളാം.

ഇനി പറയുവാനുള്ളതു നിരൂപണക്കാരെയും തർജ്ജിമക്കാരെയും പററിയാണു്. ഇവർ സാഹിത്യസരണിയെ കലുഷിതമാക്കാതെ സൌഹാർദ്ദവത്തോടുകൂടി അബദ്ധങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും സുബദ്ധങ്ങളെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയും ഗുണദോഷവിമർശനം ചെയ്തു് സൽഭാവിയുള്ള കവികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്നൊരപേക്ഷയുണ്ടു്. തർജ്ജിമക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് ആഖ്യായികകൾ തർജ്ജിമചെയ്തു് കേരളീയരെ ആംഗ്ലേയരാക്കിയും സമർത്ഥിക്കുന്നതു് കൈരളിക്കൊരിത്തിക്കണ്ണിയെന്നല്ലാതെയെന്താണു പറയേണ്ടതു്. തർജ്ജിമ, വാസ്തവത്തിൽ ഭാഷാപോഷണത്തിനുതകിയതാണെങ്കിലും അതിനുള്ള ദോഷങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ തത്താദൃശന്മാർ സാഹിത്യശ്രമത്തിനിറങ്ങിപ്പുറപ്പെടാവൂ.

ഇക്കാലത്തെ ഉത്തമഗദ്യസാഹിത്യകർത്താക്കന്മാരായ പി. കെ. ജനാർദ്ദനൻ മേനവൻ മുതലായവരും പദ്യസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തികളായ വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരും എന്നും കൈരളിയെ അലങ്കരിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്നതു കേരളീയരുടെ ഒരു മഹാഭാഗ്യം തന്നെ. കേരളഭാഷാമഹിളയുടെ ആധുനികവളർത്തച്ഛന്മാരായ ഇവരെ ആശയരീതിയിൽ അനുകരിക്കാതെ ബാഹ്യപടങ്ങുകളിൽ അനുകരിക്കുന്നതു വെറും ആഡംബരപ്രിയത്വം മാത്രമാണു്.

എന്നാൽ പാശ്ചാത്യഭാഷാസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ള ഭവിഷ്യത്താണു മറെറാരു സങ്കടം. ഇന്നത്തെ കേരളീയയുവാക്ക

ന്മാർ പരസ്പരാശയസ്ഫുരണത്തിൽ അനർഗ്ഗളമായി പ്രവഹിപ്പിക്കുന്ന ആംഗലഭാഷാ ശകലിതങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യാതൃത്തിയിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിപ്പിക്കാരത്തു കഷ്ടമാകുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽതന്നെ സംസാരിക്കുന്നതിനു വൈഷമ്യമുള്ള യുവാക്കന്മാർ ചില്ലറയല്ല. ഇതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി കേരളഭാഷയ്ക്കു് അവമാനമായിവരാൻ യാതൊന്നുമില്ല.

ഗതാനുഗതികതപത്തെക്കാൾ നവനവോല്ലേഖ കല്പനയിലാണു് കവികൾ അധികം ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതു്. ഏത്രഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതരഭാഷയിൽ നിന്നും തർജിമ ചെയ്യുമ്പോൾ അവയുടെ പരിപൂർണ്ണപ്രഭാവം ഏതാണ്ടു കുറഞ്ഞുപോകുന്നതാണു്. അഥവാ സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോററിയെപോലെയുള്ള ഉത്തമതർജിമക്കാർ ശ്രമിച്ചാൽ തർജിമ ശ്രദ്ധവും ലളിതവും ആകുന്നതാണു്. മിസ്റ്റർ പോററിയെപ്പോലെ തർജിമചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തവർ അതിനു തുനിയാതിരിക്കുകയാണു് ഉത്തമം.

മലയാളഭാഷാസാമ്രാജ്യത്തെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങൾകൊണ്ടു് അലങ്കരിക്കുന്നതിലല്ല നമ്മുടെ വിജ്ഞാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ മഹത്തരങ്ങളായ ആശയപ്രകടനം ഉത്തമരീതിയിൽ ചെയ്യുന്നതിലാണു് ഉത്തമ കവിതപം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. മഹാകവികൾക്കു് ആശയസാമ്യതയുണ്ടെങ്കിലും അവർ വിവിധരീതിയിലാണു് അവയെ പ്രസ്രവണം ചെയ്യുന്നതു്. ഷേക്സ്സ്പീയർ, കാളിദാസൻ, ടാഗോർ, മുതലായ മഹാന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പാരായണം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ തതപം ഏററെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. മലയാളഭാഷക്കു് പ്രചാരക്കുറവുള്ളതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ മഹാന്മാരെപ്പോലുള്ള കവിരത്നങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്താൽ മാത്രമെ പ്രഖ്യാതമായിത്തീരുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. അല്ലാതെ കവിയെന്ന പേരു കിട്ടുവാൻ വല്ലതുമൊക്കെ എഴുതി അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരത്ഥവുമില്ല. കൊല്ലവഷം പതിനൊന്നാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ മലയാളഭാഷാപോഷണത്തിനു ഹാനികരമായ പല സംഭവങ്ങളും നടന്നുവെങ്കിലും ആ അപകടകുണ്ടുകളിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു് ഇത്രയെങ്കിലുമാക്കിയതു് വള്ളത്തോൾ ഉള്ളൂർ മുതലായ മഹാകവികളുടെ ഉത്സാഹബുദ്ധിയാലും കവിതാവാസനാവൈഭത്താലും മാത്രമാകുന്നു.

നാനാജാതിമതസ്ഥരായ കേരളനിവാസികൾ അനുകരണഭ്രമത്താലും വഗ്ഗീയമൈത്രിയുടെ അഭാവത്താലും മാതൃഭാഷയെ നിരാകരിക്കുന്നതു് ഇത്രയെന്നുകണക്കില്ല. ഇതു് സപരാജ്യസ്നേഹമില്ലാഴികയാലല്ലാതെ മറെറന്തുകൊണ്ടാണു്? ഇന്നത്തെ കേരളജനതയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ആംഗ്ലേയരെ അനുകരിച്ചു് സപഭാഷയും ഹൂണഭാഷയും സംസാരിക്കാൻ വശമില്ലാതായി ഒരു

തരം 'വാവൽ'സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവർ ശുദ്ധമലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതു് ഒരു പുച്ഛമായിട്ടാണു് ഗണിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയനില ഇംഗ്ലീഷ്‌വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനും വായിക്കുന്നതിനും, ഭാഷസംസാരിക്കുന്നതിനും വിഷമം. ഇതു് ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നവരിലാണു് അധികം കാണുന്നതു്. സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരോടും സ്വഭാഷതന്നെ നല്ല പരിചയമില്ലാത്ത അപരിഷ്കൃതരോടും ഇവർ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ഏതുഭാഷാഭിമാനിയും ചിരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം വർദ്ധിക്കുന്തോറും മാതൃഭാഷയെ വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുകയും കൈരളീമഹിളയുടെ അഭ്യുദയത്തിനായി പൂർവ്വവൽ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് ഇവിടെ ഈ ചെറുലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അശ്രുധാര.

ഗഥ മട്ട്.

ആലാ, എം. അച്യുതക്കുറുപ്പ്. (Old Boy)

ഖ്യാതിപ്പൂന്തിങ്കൾക്കരങ്ങൾതലോടുന്ന
ദ്യുതിതികഞ്ഞമുഖാബ്ജമാർന്നോർ.
നീതിയാംമോഹനാരാമത്തിൽസർവ്വ-
പ്രീതിയാംസൂനമിറുത്തീടുന്നോർ.
മന്നായറാണിതൻപൊന്നോമൽപ്പുത്രന്മാർ
വന്നുചൂഴംനിന്നീടുന്നെന്നാലും.
ധന്യശ്രീതൻതൃക്കാൽപ്പാടുകളങ്ങിങ്ങു
മാന്യലാന്യതാപംതെളിച്ചീടിലും
ദൈന്യാർഹമായിന്നീമന്ദിരമെന്തയ്യോ
ശൂന്യസ്വനാദമായ്കാണ്മൂചിത്രം.
എന്തോസസൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണംചെയ്തിട്ടു
ചിന്താസന്താപാപ്തസ്വാന്തരായ്.
ക്ലിഷ്ടാസ്യരായ്ദൃഷ്ടികീഴ്പ്പോട്ടാക്കികൊണ്ടു
വട്ടത്തിലൊട്ടുപേർനില്പൂ! കഷ്ടം.
ആയതിൻമദ്ധ്യത്തിലാനതമേനിയായ്
ആനനസൂനംതൻകൈയ്യിൽതാങ്ങി.

താരകഭാസുരനേത്രത്തെ ചാഞ്ചല്യ
സാരയഥാർത്ഥഗതിയിൽനിന്നും
പിന്നിലാക്കിത്തന്റെമുന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യും
മിന്നലിൽത്തന്നെവിലയിപ്പിച്ചും
ഖിന്നമായ്കാലുകാംനീട്ടിയലസമാം
മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞവസനാഗ്രത്തെ
ഗണ്യമാക്കാതെയുംനിർമ്മലനിശ്ചല--
ധന്യാസനസ്ഥിതിയാർന്നുകൊണ്ടും
മേവുന്നിതേകസതീരത്നമെങ്ങിനൊ
ഭൂവിൽപ്പതിച്ചനിലാവുപോലെ.
തങ്കസമാനമുഖാബ്ജം ദുഃഖപങ്ക-
പങ്കിലമെങ്കിലുംശങ്കതരം
പ്രാതഃകാലത്തിങ്കൽപ്രാചിയിൽ സൂരൻപോൽ
പ്രാചീനമദ്ധ്യത്തിൽറോസപ്പൂപോൽ
ദ്യോതികമായതിൻപൊൻപൂങ്കതിരുകൾ
ചൂഴുംസൻപീതന ശ്രീവളത്തി.
ഇന്ദിരദേവിത്തുമന്ദസ്മിതംചെയ്തു
മന്ദംതൻകൈകളിൽത്താലോലിക്കും
ലോകൈകസുന്ദരിയാമിവളെന്താവൊ!
ശോകക്കടലിൽനീരാടീടുന്നു.
സ്വത്തുംപ്രശസ്തിയുമൊത്തമനുജർക്കും
ചിത്തസുഖമില്ലപാർത്തലത്തിൽ
ആയവൾതൻജീവാധാരമാംകാന്തന്റെ
ആയാമപ്പൂമേനിജീവനെന്ന്യേ
തൻമുമ്പിൽനിശ്ചേഷ്ടമായി, ചുവടാറ
പൊന്മയസ്തംഭംപോൽമേവിടവേ
ചാരിത്ര്യംമൂർത്തിഭവിച്ചോരിവൾക്കെന്നു
തീരുന്നുകാന്തവിരഹവ്യഥ.
സ്വന്തജനപദനന്മയ്ക്കായ്തൻജീവ
ചിന്തവെടിഞ്ഞുരണാങ്കണത്തിൽ
മല്ലടിച്ചിട്ടുമ്പോൾ ദുർദ്ദിഷ്ടാധിക്യത്താൽ
സ്വർല്ലോകസ്ത്രീകളിൽ വൈരമേററാൻ
ധീരവീരശ്ശൂരസാരപുരുഷസു-
ഹാരാന്തരവൈരരത്നമിവൻ
ആരാമൽകാന്തയെദൂരെത്യജിച്ചയ്യൊ

സ്വാരാജ്യ,സാമ്രാജ്യസാമ്രാട്ടായി.
ശുദ്ധാനുരാഗനിബദ്ധരായ് ദാമ്പത്യ
സൗഖ്യമനുഭവിപ്പോർക്കുമേവം
ആയതജീവിതമേകുകില്ലീശ്വരൻ
ആയതനന്തസന്താപപ്രദം.
കാന്തന്റെദുർമ്മാർഗ്ഗസഞ്ചാരംമൂലമായ്
പൂന്തേൻതൊഴുംമൊഴിമാരിൽചിലർ
സന്തതംസന്താപമാണ്ടുവിഷത്തിനാൽ
സ്വാന്തജീവനന്തംചേർത്തിടുന്നു.
ആരോമലാംപ്രിയതന്റെദുരാചാര
ഘോരായുധംമാറിടത്തിലേററ്
പാരംഗതികെട്ടുപൂരുഷരെത്രപേർ
പാരിൽപരവശരായിവാഴ്വൂ
പ്രേമക്കുറവിനാലെത്രപേർസംസാര
ഭീമാടവിക്കുള്ളിൽവട്ടംചുററി
കെട്ടിത്തൂങ്ങിമരിച്ചിടുന്നു,വാളിനാൽ
വെട്ടിമരിക്കുന്നുനിഷ്ഠുരമായ്
ആശയററുചിലരാററിൽചാടീടുന്നു
ദേശംവിട്ടോടുന്നുമററുചിലർ
൧. തമ്മിൽത്തല്ലിത്തകർന്നീടുംവധൂവര-
ക്കിമ്മന്നു ദീർഘവാസാർഹമമ്പോ!

....

പ്രേമപാശബദ്ധൻകാന്തൻയമരാജ
ഭീമപുരത്തിൽപ്രവേശിച്ചിട്ടും
ജീവരഹിതദേഹാളിമുഖിയാമി-
പ്പാവനാംഗിതൂകുന്നില്ലകണ്ണീർ
എന്തൊരതിശയമെന്തൊരുകാര്യമി-
തെന്തയ്യോ!ലോകേശന്റെന്യായങ്ങൾ
അത്യന്താസഹ്യസന്താപംകലരുന്ന
മർത്ത്യജാതിക്കുണ്ടാകില്ലകണ്ണീർ
കഷ്ടമതിന്റെയഭാവപ്രപഞ്ചംമ
പെട്ടെന്നുമൃത്യുവിന്നേകാംമാർഗ്ഗം
താപമിതുചിത്തതാരിലാഴുന്ന
സത്തമരിത്തയ്യൽകണ്ണീർതൂകാൻ
ഓരോരോവിദ്യകളോരോപ്രകാരത്തിൽ

സ്പാരാന്തതാപംതുടൎന്നീടുന്നു
അൎത്ഥമതിനില്ല,വന്മരുഭൂമിയിൽ
വിത്തുവിതച്ചാൽഫലിച്ചീടുമോ?
സീമാതീതയത്നംതൻചൂഴംചെയ്യതി-
പ്പൂമൃദുമേനിയറിയുന്നില്ല.
നിൎമ്മലരാഗമേ! നിൻമൃദുഹസ്തത്തിൽ
നിൎമ്മായശക്തിയതീതംതന്നെ.

× × × × × ×

ഫേലരംഗരാനരയാക്രമിക്കമൂലം
പാരംപരവശഭാരമാൎന്നോരാൾ
ഈലോകനാടകസപ്തമാങ്കത്തിലെ
ചേലേന്തുംലാസ്യംനടത്തീടുന്നോൾ
മൌനമവശത്വംമൂലംഗ്രഹിച്ചോരു
ക്രൂനിയാകുംവൃദ്ധമന്ദംമന്ദം
പൂന്തിങ്കൾക്കൊത്തോരുകുഞ്ഞിനെതൻകയ്യി-
ലേന്തിയവിടേക്കുവന്നീടുന്നു.
അക്കുഞ്ഞാദമ്പതിമാരുടെസൽപ്രേമ-
പ്പൊൻപൂവിൻപുണ്യഫലമാണല്ലൊ.
പിഞ്ചുകരതലമാട്ടിയുംചുററിലും
പുഞ്ചിരിപ്പൂവർഷംചെയ്തുകൊണ്ടും
ആടിക്കുഴഞ്ഞുംപൈമ്പാൽചിരിതൂകിയും
ധാടികാട്ടീടുമപ്പൈതൽതന്നെ,
ആവൃദ്ധ;തള്ളതന്നങ്കത്തിൽനിക്ഷേപി-
ച്ചേവംവിധംചിലതുച്ചരിച്ചു.
എന്നോമൽപ്പുത്രിനീ നിന്നോമൽകുഞ്ഞിൻെറ
പൊന്നുമുഖത്തിലൊരുമ്മവയ്ക്കൂ!
ദമ്പതിമാരായനിങ്ങടെസംശിഷ്ട
ദാമ്പത്യഭാഗ്യകുരുന്നല്ലയൊ!
താവകകാന്തൻെറപാവനരൂപത്തിൻ
ഭാവനലോകത്തിൽപൂരിപ്പിപ്പൂ!
ഇത്ഥംപറകയപ്പൈതൽ,മാതൃമടി
നൃത്തഭൂമിയാക്കിത്തുള്ളിച്ചാടി.
അപ്പോളക്കുഞ്ഞിൻെറയോമനവക്ത്രവും
അപ്പുമാൻതൻെറവദനാബ്ജവും
ഒന്നുമാറിമാറിനോക്കവേതന്വംഗി

ഖിന്നയായ് കണ്ണുനീർത്തൂകിപ്പോയി.
ഓമനപ്പൈതലെനിൻമുഖശക്തിയി-
ഭ്രൂമിദേവിക്കൊരുതാങ്ങലായി-
അല്ലെങ്കിലിന്നുവിലതീരാതുള്ളൊരു
കല്ലുശിഥിലമായ്പോകുമല്ലൊ
തങ്കക്കുടങ്ങളാംകുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ
വങ്കാന്താരംമോഹനാരാമംതാൻ
ഖേദാംബുരാശികരകടത്തിടുന്ന
പൈതലെനിൻവൃത്തിചിത്രം! ചിത്രം!!

സോമേശചന്ദ്രബോസ്.

(എം. എം. മാണി.)

കണക്കുശാസ്ത്രസംബന്ധമായി മറെറാരുത്തനാലും ഇതഃപര്യന്തം സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പല അത്ഭുതങ്ങളും പ്രവൎത്തിച്ചു്; പാശ്ചാത്യരും പൗരസ്ത്യരുമായ സകല ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടേയും അത്ഭുതബഹുമാനങ്ങൾക്കു് പാത്രീഭൂതനായിരിക്കുന്ന സോമേശചന്ദ്രബോസിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു ജീവചരിത്രം വീരാരാധനപ്രിയരായ മലയാളികൾക്കു് രസപ്രദമായിരിക്കുമെന്നുവിശ്വസിക്കുന്നു.

ബംഗാളിൽ ഡാക്കാഡിസ്ട്രിക്ററിൽചേൎന്ന വിക്രമ്പൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിലാണു് ബോസ് ജനിച്ചതു്. വളരെ ചെറുപ്പംമുതൽക്കുതന്നെ കണക്കിൽ അസാമാന്യമായ സാമൎത്ഥ്യം അദ്ദേഹംപ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. എട്ടുവയസ്സായിരിക്കയിൽ അദ്ദേഹംപഠിച്ചിരുന്നപാഠശാല പരിശോധിക്കുവാൻ വന്ന ഇൻസ്പെക്ടർ ഇട്ടുകൊടുത്ത മനക്കണക്കുചെയ്യുവാൻ സോമേശനു മാത്രമെ സാധിച്ചൊള്ളു. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവിശ്രേയഃപിശുനശകുനമായി പലരും കരുതിപ്പോന്നു. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീൎത്ഥ്യർ പല മധുരപലഹാരങ്ങളും പതിവായികൊടുത്തു് അദ്ദേഹത്തേക്കൊണ്ടു മനക്കണക്കു് ചെയ്യിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ രണ്ടു് മാസമായപ്പോഴേക്കു് ൧൮ സ്ഥാനമുള്ള ഒരുസംഖ്യയെ അത്രയുംസ്ഥാനമുള്ള മറെറാരു സംഖ്യകൊണ്ടു് മനസ്സുകൊണ്ടു ഗുണിക്കുവാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലായിരുന്നു.

മഹാനായ മെക്കാളെയെപ്പോലും വെല്ലുന്ന ഒരു സ്മരണാശക്തിയാൽ അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹീതനായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്തു് സ്വപിതൃവ്യൻ ഒരുപ്രാവശ്യം ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത പാരഡൈസ്ലോസ്റ്റ് എന്നഗ്രന്ഥത്തിലെ ൨൦൦ വരി യാതൊരുതെററുംകൂടാതെ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ചൊല്ലുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കോളജ്ജീവിതം ഒട്ടും ശോഭനമായ ഒന്നല്ലായിരുന്നു. ബുദ്ധിശക്തിയുടെ കുറവല്ലാ രാഷ്ട്രീയമായും സാമൂഹ്യമായുമുള്ള സംഗതികളിൽ അത്യേതരമായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതാണ് ഇതിൻെറ കാരണം. കോളജിൽ പ്രവേശിച്ച് അധികം താമസിയാതെതന്നെ തൻെറ വിദ്യാഭ്യാസം ബോസ് അവസാനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം നടനമാണ് ബോസിൻെറശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആകർഷിച്ചത്. അക്കാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നടനപാടവം കണ്ട് മനസ്സിലാക്കിയ പലരും കല്ക്കട്ടായിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു നാടകസംഘത്തിൽ ചേരുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചു. ഒരു നാടകസംഘത്തിൽ ചേർന്ന് മിമേൻസിംഗ് എന്നസ്ഥലത്തു താമസിക്കുമ്പോളാണ് അദ്ദേഹംതൻെറഭാവിഭാര്യയെ ആദ്യമായി കണ്ടത്. പ്രഥമവീക്ഷണത്തിലുണ്ടായ അത്ഭുതം ഒടുവിൽ അനുരാഗമായി പരിണമിക്കയും അധികകാല വിളംബമെന്യേ അവരുടെ വിവാഹം നടക്കുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് അധികം താമസിയാതെ മാനസവികാസത്തിനായി ഒന്നുകൂടിശ്രമിക്കുവാൻ ബോസ് തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇപ്പ്രാവശ്യവും കണക്കുശാസ്ത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചത്. ൧൪ സ്ഥാനങ്ങളുള്ള രണ്ടു സംഖ്യകളെ പരസ്പരം മന: ഗുണനം ചെയ്യുന്നതിനെ ഇതഃപര്യന്തം അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. ആറുവർഷത്തെനിരന്തര പരിശ്രമഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന് ൧൪-ൽനിന്നും ൨൦... ൩൦.... ഇങ്ങനെ ഒടുവിൽ ൧൦൦സ്ഥാനങ്ങളുള്ള ഒരു സംഖ്യയെ അത്രയും സ്ഥാനങ്ങളുള്ള ഇതരസംഖ്യകൊണ്ട് മനസാ ഗുണിക്കുവാൻസാധിച്ചു.

ബോസിൻെറ ദാമ്പത്യജീവിതം അത്യന്തം ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. ഭർത്തൃശുശ്രൂഷയിൽ സദാ ജാഗരൂകയായ ഒരു ഭാര്യയുള്ളപ്പോൾ അങ്ങിനെ വരാനെ തരമുള്ളല്ലോ. യഥാകാലം അവൾക്ക് രണ്ടു പുത്രർജനിച്ചു. അത്യന്താഈശ്വരഭക്തയായിരുന്നബോസിൻെറഭാര്യ,അദ്ദേഹംഗൃഹത്തിൽഇല്ലാതിരിക്കുന്നഒരവസരത്തിൽതാൻ നിര്യാതയാകുമെന്ന് പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ ബോസ് സ്വ ഗൃഹത്തിൽനിന്നും ദൂരെയെങ്ങും പോകാറില്ലായിരുന്നു. ദിവസങ്ങൾകഴിഞ്ഞു. ദ്വിതീയപുത്രൻെറജനനംകഴിഞ്ഞു, രണ്ടുമാസമായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് ഡാക്കാവരെപോകേണ്ട ഒരത്യാവശ്യം നേരിട്ടു. ഏതാനും മണിക്കൂർകഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ, നിർഭാഗ്യമെ! ഭയങ്കരമായ കാലമുഖമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനെ സ്വാഗതമോതി സ്വീകരിച്ചത്. ഈ അവിചാരിതസംഭവം ബോസിൽ വലുതായ ഒരു മാററം ഉളവാക്കി. ലോകത്തെവെറുത്ത്, ഏതദ് സുഖാനുഭവങ്ങളിൽ വിരക്തിതോന്നി, മ

ക്തിസിദ്ധിക്കായി അനേകം ദേവാലയങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ സന്ദർശിക്കുമ്പോളാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അസാമാന്യബുദ്ധിശക്തികണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെട്ടിരുന്ന സുഹൃദ്‌വൃന്ദം ഒരു വിദേശയാത്രയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചതു്. അവരുടെ അഭിലാഷമനുസരിച്ചു് ൧൯൨൨ ജൂൺമാസത്തിൽ രണ്ടുവർഷത്തേക്കു് പാസ്പോർട്ടുവാങ്ങി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു. അവിടവച്ചു് ൪൦ സ്ഥാനങ്ങളുള്ള രണ്ടു സംഖ്യകളുടെ ഗുണനം അദ്ദേഹം ൨൭ മിനിട്ടിൽ ചെയ്കയുണ്ടായി. ഏതു സംഖ്യയുടേയും ൧൭-ാമത്തെ Root വരെ മനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു സെക്കൻററിൽ ചെയ്യാൻബോസിനു് യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ആൽമനക്കു് അനുസരിച്ചു് കഴിഞ്ഞതോ വരുന്നതോ ആയഏതുശതവർഷത്തിലെ ഏതു തീയതിയും ആഴ്ചയിലെ ഏതു ദിവസമെന്നും ഒററ സെക്കൻറൽഅദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു. ശാസ്ത്രകോവിദന്മാരുടെ മസ്തിഷ്ക്കത്തെപ്പോലും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന ഈ അത്ഭുതങ്ങൾ പത്രദ്വാരാ രാജ്യമൊട്ടുക്കു് പ്രസിദ്ധമാകയാൽ അനേകം ഇംഗ്ലീഷ്ക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിനും മൈത്രി സമ്പാദിക്കുന്നതിനുമായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാസസ്ഥലത്തു് പ്രതിദിനം വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

അധികം താമസിയാതെ ബോസ് അമേരിക്കയിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു. അവിചാരിതങ്ങളായ പല തടസ്സങ്ങളും അവിടെ നേരിട്ടു. പ്രഥമതഃ അവിടെ പ്രവേശനം ലഭിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല; അദ്ദേഹത്തെസംശയിച്ചു് അവിടുത്തെ ഗവൺമെൻറ് കാരാഗൃഹത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം ൪൦ ദിവസങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവിടെക്കിടക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ സമയംകൊണ്ടു് ബോസിൻെറ യശഃവാതം പാരാവാരത്തേയും തരണംചെയ്തു് അമേരിക്കയിലെത്തി. ഏതത്ഫലമായി അനേകം അമേരിക്കർ അദ്ദേഹത്തെ ജയിലിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരുഡാക്ടർ ജോൺസിൻെറ സഹായത്താൽ 'മൺകുടത്തിലെരിയുന്ന ആ മണിപ്രദീപം' സ്വതന്ത്രനായിത്തീർന്നു. കൊളംബിയാ ആദിയായ അനേകം സർവകലാശാലകളുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം അവിടങ്ങളിൽ പോകയും തൻെറ അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചു് അവരെയെല്ലാം ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്തു. ന്യൂയോക്കിൽവച്ചും ൬൦ സ്ഥാനങ്ങളുള്ള രണ്ടു സംഖ്യകൾ തമ്മിൽ ഗുണിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ൪൭ മിനിട്ടായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉത്തരം പറഞ്ഞു; ഇതു് പി. എച്ച്. ഡിക്കാരനായ പ്രൊഫസറിൻെറ ഉത്തരത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് രണ്ടാമതു് ചെയ്യുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പിന്നെയും ആദ്യത്തെ ഫലം തന്നെയാണു് ലഭിച്ചതു്. ഒടുവിൽ പ്രൊഫസർ എഴുതിച്ചെയ്തു നോക്കിയപ്പോൾ അയാളുടെ ഫലം തന്നെയാണു് തെററ് എന്നു് മനസ്സിലാക്കി.

കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നീടാണ് ബോസ് തിരിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടത്. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ Scotland Yard ലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അദ്ദേഹം മഹാത്മജിയുടെ ഒരു ശിഷ്യനെന്ന് സംശയിച്ച് ബന്ധനത്തിലാക്കി. മഹാത്മജിയുമായി തനിക്കു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ബോസ് പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഗാന്ധിയെപ്പോലെതന്നെ, ബോസും തിങ്കളാഴ്ചയും, ഗാന്ധിയെ ജയിലിലയച്ച ദിവസമായ മാർച്ച് ൧൮-ാം തീയതിയും തപമാചരിക്കുന്നതിൻെറ കാരണമെന്തെന്ന് ചോദ്യമായി. അധികമായി നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ തൻെറ ഭാര്യ ഒരു തിങ്കളാഴ്ചയും ദ്വിതീയപുത്രൻ മാർച്ച് ൧൮-ാം തീയതിയും ആണു പരേതരായതെന്ന് അവരെ അറിവിച്ചു. ൧൯൨൪ ഏപ്രിൽ മാസാവസാനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇൻഡ്യയിലെത്തി.

ബോസിനു മുമ്പ്, ലോകത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കണക്കുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മനഃഗുണനം ചെയ്യുവാൻ അദ്വിതീയൻ ഡാക്ടർ ഗ്വാസ് എന്നൊരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ൩൦ സ്ഥാനങ്ങളുള്ള രണ്ടു സംഖ്യ തമ്മിൽ ഗുണിക്കുവാൻ മൂന്നു മണിക്കൂർ ആവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബോസിനാവട്ടെ, ൧൦൦ സ്ഥാനങ്ങളുള്ള രണ്ടു സംഖ്യകൾ തമ്മിൽ ഗുണിക്കുന്നതിന് ൪൫ മിനിട്ട് മതിയാകും. പാരീസിൽവച്ച് ഒരു പ്രൊഫസറിൻെറ വയസ്സ് ൨൧ സെക്കൻഡിൽ പറയുകയുണ്ടായി. കണക്കു ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള മററു ഭാഗങ്ങളിലും ബോസ് വിദഗ്ധനാണ്. ഭിന്നസംഖ്യ, ദശാംശസംഖ്യ ഇവയിൽ ക്രിയ ചെയ്യാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ സാമർത്ഥ്യം അദ്വിതീയമാണ്. ബൈനോമിയൽ പ്രമേയവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആകർഷിച്ച ഒരു ഭാഗമാണ്. ഏതദ് ശാസ്ത്രസംബന്ധമായി ചില നവീനാശയങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഒരു പുസ്തകദ്വാരാ ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ബോസിൻെറ ജീവിതത്തിലെ മദ്ധ്യാഹ്നം ഇതുവരെ ആയിട്ടില്ല. ശോഭനതരവും പാവനതരവുമായ ഒരു ഭാവി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്ന് നമുക്ക് ന്യായമായി ഊഹിക്കാം. കണക്കുശാസ്ത്ര സംബന്ധമായി അദ്ദേഹം അധികമൊന്നും ശ്രമിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കാൻ വഴിയില്ല. മുൻപ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരിയുടെ നിര്യാണം മുതൽ അദ്ദേഹം ധനേച്ഛയേയും പ്രശംസേച്ഛയേയും തൃണസമമായി മാത്രമേ കരുതുന്നുള്ളൂ. അദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം ഇതഃപരം ശ്രമിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും. അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിൽവച്ച് ഹിന്ദുമതതത്വശാസ്ത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കിച്ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ എത്രമാത്രം ഗഹനവും സാരഗർഭവുമായിരുന്നുവെന്ന് വിവരിക്കുവാൻ അശക്യംതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം സർവ്വഥാ അനുകരണീയമാണ്. ഒരു കണക്കുശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്നനിലയിലും ഒരു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനെന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം നമുക്ക് ആദർശപുരുഷനാണ്. എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു; ഭാരതമാതാവിൻെറ അഭിമാനസംവർദ്ധകരായ ഉത്തമസന്താനങ്ങളിൽ ഒരാളാകുന്നു തീർച്ചയായും സോമേശചന്ദ്രബോസ്.

"പ്രണയപ്രവാഹം"

ഒരു നിരൂപണം

(പി. ആർ. ദൊരസ്വാമിശർമ്മാ, ശിരോമണി.)

മി. ഉലഹന്നാൻ മാപ്പിള സെൻറ് ബർക്ക്മാൻസ് കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പല പ്രാവശ്യം കണ്ടിരിക്കുമെങ്കിലും ആദ്യമായി സംഭാഷണം ഉണ്ടായതു് ആദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു് വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചതിനു ശേഷമാണു്. ഇതിൻെറ കാരണം ആവശ്യാവസരങ്ങളുടെ അഭാവം തന്നെയായിരുന്നു. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്നു ഇതു യോജിക്കാത്തതുമല്ല. ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പററി അഭിപ്രായം പറയുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇത്തരം ചിന്തകൾക്കു് അവകാശമില്ലല്ലൊ. "ഗുണാഃ പ്രമാണം നദിശാം വിഭാഗഃ" എന്നു് ഒരു മഹാ കവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ഗുണ ദോഷവിചിന്തനം ഗുണ ദോഷങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതല്ലാതെ ബാഹ്യകാരണങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാവുന്നതല്ല.

പൊതുവെ ഒരു നിരൂപകൻെറ കൃത്യം കേവലം ദോഷാന്വേഷണമാണെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ നിരൂപണത്തിൻെറ ആവശ്യമുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടതാണു്. കേവലം പ്രശംസാരൂപമായ നിരൂപണവും ആശാസ്യമല്ലെന്നത്രെ അഭിജ്ഞമതം. താരതമ്യവിവേചനമാണു നിരൂപകൻെറ കൃത്യം എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. നിരൂപണത്തിൽ താരതമ്യവിവേചനത്തിന്നു നല്ല ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെങ്കിലും ഇതു കൊണ്ടുമാത്രം ഒരു നിരൂപകൻ തൻെറ കൃത്യത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടതാണു്. മേൽ പറഞ്ഞ അംഗങ്ങളോടു കൂടിയ നിരൂപണത്തെയാണു് ഞാൻ യഥാർത്ഥ നിരൂപണമായി വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.

ദോഷാന്വേഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ മി. മാപ്പിളയുടെ പുസ്തകത്തിൽ ചുരുക്കം ചില ദോഷങ്ങൾ കാണാവുന്നതു തന്നെയാണു്. ശാസ്ത്രം അർത്ഥ പ്രധാനമാണെന്നും ഇതിഹാസാദികൾ ശബ്ദപ്രധാനമാണെന്നും കാവ്യം ഉഭയപ്രധാനമാണെന്നും ആലങ്കാരികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഗദ്യരൂപത്തിലായാലും പദ്യരൂപത്തിലായാലും കാവ്യങ്ങളെ സാഹിത്യമെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ സഹഭാവം കൊണ്ടാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ തെററില്ലല്ലൊ സഹൃദയന്മാർ നീരസങ്ങളും അർത്ഥ പുഷ്ടിയില്ലാത്തതുമായ ശബ്ദജാലത്തെ ആസ്വദിക്കയില്ല. മി. മാപ്പിളയുടെ പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ ദുർലഭം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ സാഹിത്യ ജീവനായ ഔചിത്യത്തിന്നു യോജിക്കാത്ത വിധത്തിൽ വെറും ശബ്ദസമൂഹത്തിന്നു പ്രാധാന്യം ക

ല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഈ ദോഷം മററു നിരൂപണപദ്ധതികളെ ആശ്രയിക്കുമ്പോഴും സാഹിത്യ ജീവനെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നില്ലെന്നു കാണാം.

കത്തോലിക്കൻ മതവിശ്വാസാചാരങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'പ്രണയപ്രവാഹ'ത്തിനു, സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നു ചിലർ ശങ്കിച്ചേക്കാം. പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള പ്രണയരസം പ്രവഹിക്കുന്നു. പ്രഥമ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രധാനമാണെന്നു തോന്നുന്ന പ്രണയരസം ലൌകികവും ഇതരരസം പാരത്രികവുമാണു്. ചിന്നമ്മയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികമായ പ്രണയം സർവ്വഥാ പ്രശംസാർഹമായതിനാൽ അതിനെപ്പററി വിശേഷിച്ചു് ഒന്നും തന്നെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല. പൌരസ്ത്യ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സാഹിത്യപരമായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു രസം (ഇതിൽ വ്യവസ്ഥയില്ലെന്നില്ല) അംഗിയായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷയിലുള്ള നോവലുകളെ പരിഗണിക്കുന്നതായാൽ അവയിൽ അധികഭാഗം ശൃംഗാരരസപ്രധാനമായിരിക്കും. ഇതിനു കാരണം ഈ രസത്തിനു പണ്ഡിതപാമരന്മാരെ ഒരുപോലെ ആകർഷിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതായിരിക്കാം. കൃത്രിമമല്ലാത്ത വിശുദ്ധ പ്രണയത്തിൽ സ്നേഹസ്വരൂപമായ ഈശ്വരചൈതന്യം പ്രകാശിക്കുമെന്നുള്ളതും ശൃംഗാരത്തിൻെറ പ്രാധാന്യത്തിനു മറെറാരു കാരണമായി വരാം. അവിരാച്ചൻേറയും കുഞ്ഞമ്മയുടേയും പാവനമായ പാസ്പാനുരാഗം ഒരു കാലത്തല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുകാലത്തു സഫലമാകുമെന്നുള്ള തത്വത്തെ ലോകത്തിൽ സുദൃഷ്ടാന്തം സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു പുറമെ അവരുടെ പ്രണയോൽപത്തിയും അതിൻെറ വളർച്ചയും പരിണാമവും ദൈവികമായ ശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. നായികാ നായകന്മാരുടെ പരസ്പര പ്രണയത്തെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഏററവും പരിശുദ്ധമായി വർണ്ണിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് പ്രശംസാർഹം തന്നെ. അസംസ്കൃത ഹൃദയങ്ങളിൽ അങ്കുരിക്കാവുന്ന അശുദ്ധ വികാരങ്ങൾക്കൊന്നും തന്നെ നായികാ നായകന്മാർ അധീനരാകുന്നില്ല. പ്രണയപൂർവ്വകമായ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കെല്ലാം സർവ്വസാക്ഷിയും സർവ്വവ്യാപിയും ആയ ജഗന്നിയന്താവു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു സാഹിത്യത്തിൻെറ അംഗമായി പാശ്ചാത്യനിരൂപകന്മാർ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന വികാരഘടകവും (Emotional element) പൌരസ്ത്യാലങ്കാരികന്മാർ നിഷ്ക്കർഷിക്കുന്ന രസഭാവവും പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ഉണ്ടെന്നു വരുന്നു.

ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനെ സാഹിത്യരചനയിൽ സഹായിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ പ്രതിഭാ(imagination) വിലാസം (culture) സംസ്ക്കരണം (experience) പരിശീലനം എന്നിവയാണു്. വ്യുല്പത്തിക്കുറവുകൊണ്ടോ അഭ്യാസക്കുറവുകൊണ്ടോ വരാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ പ്രതിഭാഗുണം മറയ്ക്കുന്നു. പ്രസ്തുതകഥ

യിലേ വസ്തുനിർമ്മാണവും പാത്രരചനയും തൽകർത്താവിന്റെ പ്രതിഭാശക്തിക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. എവിടെ നോക്കിയാലും മി. മാപ്പിളയുടെ കൃതിയിൽ കല്പനാശക്തി തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥഭാഷാസൌന്ദര്യം അർത്ഥപുഷ്ടിമാത്രം മുൻനിറുത്തി വിധിക്കുന്നതു് ഉചിതമല്ല. കഥയിലെ വസ്തുരചനയും പാത്രനിർമ്മാണവുമെല്ലാം ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉത്തമതത്വത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ്രശസ്തമായ ഒരു ആദർശത്തെ പുരസ്കരിക്കാത്ത പക്ഷം കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വിരുദ്ധങ്ങളും അനുചിതങ്ങളുമായ പലവികാരങ്ങൾ ഉദ്ഭൂതമായി കവ്യരസത്തെ ഹനിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി ഒരു കുടുംബത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന കലഹങ്ങൾ, തന്നിമിത്തമുള്ള ദുർവ്യവഹാരങ്ങൾ, നാനോന്മുഖമായ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കു കാരണമാകുന്ന മദ്യപാനം തുടങ്ങിയുള്ള ദോഷങ്ങൾ സർവപ്രകാരേണ ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നു സദൃഷ്ടാന്തം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക എന്ന ആദർശത്തെ പുരസ്കരിച്ചാണ് മി. മാപ്പിള ഈ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രതിനായകനായ പത്രോസും കഥാനായികയുടെ പിതാവായ തൊമ്മച്ചനും പല ദുരാശകൾക്കു് അടിമപ്പെട്ടു് ദുർവ്യവഹാരം മുതലായ ദോഷങ്ങൾകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങളേയും അവസാനം തങ്ങളെത്തന്നെയും നശിപ്പിക്കുന്നതു് മദ്യപാനം നിമിത്തം മാത്രമാണ്. ചന്ദ്രകളങ്കം സ്വകിരണങ്ങളിൽ മറയുന്നതുപോലെ വളരെ ഗുണങ്ങളിൽ ഒരു ദോഷം പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞ സമയത്തു് ആ മഹാകവി സർവഗുണങ്ങളേയും അപഹരിക്കുന്ന മദ്യപാന ദോഷത്തെ വിസ്മരിച്ചിരിക്കാം. അഥവാ അക്കാലത്തു് ജനങ്ങൾ മദ്യപാന ദോഷത്താൽ ദൂഷിതരല്ലായിരുന്നിരിക്കാം. സമുദായസംസ്കരണം സാഹിത്യോദ്ദേശമാണെങ്കിൽ ഈ കൃത്യത്തെ മി. മാപ്പിള സ്തുത്യർഹമായി നിർവഹിക്കുന്നു. കൂടാതെ നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെ സ്നേഹിക്ക ("love thy neighbour as thyself,,) "ആത്മോപമ്യേന പരസ്മിൻ ദയാം കുർവ്വീത" എന്നു ക്രിസ്തുദേവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് മി. മാപ്പിള പരസ്പരം കലഹിക്കുന്ന രണ്ടു കുടുംബങ്ങളെ സ്നേഹപാശംകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു് സ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും ശക്തിയേയും ഉദാഹരണസഹിതം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സന്ദർഭോചിതമായ വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ മററംഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ഭാഷാരീതിക്കും പ്രധാന്യമുണ്ട്. രസവത്താ എന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാനഗുണം പ്രായേണ ഭാഷാരീതിയെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ചുരുക്കം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മി. മാപ്പിള നിഷ്പ്രയോജനമായി ശബ്ദങ്ങൾക്കുമാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ

പറയണം. കഥാപാത്രങ്ങൾ അവരവരുടെ ബുദ്ധിസംസ്ക്കാരത്തിന്നു് അനുരൂപമായ ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നതു് കഥയ്ക്കു സ്വാഭാവികത നൽകുന്നു.

അനാവശ്യ വർണ്ണനവിവരണാദികളാൽ കഥയെ ദീർഘിപ്പിക്കാതെ കഴിയുന്നതും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണംകൊണ്ടുതന്നെ കഥയെ വളർത്തുന്നതു പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ ഒരു മുഖ്യഗുണംതന്നെ.

കഥയിലെ നായികാനായകന്മാരിൽ ലോകോത്തരങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ അധികം കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് പര്യാപ്തമായ ഗുണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഒരു നോവലിന് വേണ്ടതായ മുഖ്യഗുണങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ മി. മാപ്പിളയുടെ കൃതിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം.

ലോകത്തിൽ കാണാവുന്ന സംഭവങ്ങളെ യാതൊരു മാററവും കൂടാതെ ഗദ്യത്തിലോ പദ്യത്തിലോ എഴുതിയാൽ സാഹിത്യമായി എന്നുവിചാരിക്കുന്ന അപൂർവ്വംചില ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം. സഹൃദയന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇത്തരം കൃതികൾ സാഹിത്യമാകയില്ല. ഏതെങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ആദർശത്തെ മുൻനിറുത്തി തദനുഗുണമായി കഥാപാത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു് അവരുടെ അനുഭവങ്ങളെ കല്പനാശക്തികൊണ്ടു് ഹൃദയാകർഷകമായ വിധത്തിൽ വർണ്ണിച്ചു്, വായനക്കാരുടെ മാനസങ്ങളിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന സംസ്കാര്യങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു്, സരസമാംവണ്ണം ആത്മസംസ്കരണം സാധിക്കയാണല്ലൊ ഒരു സാഹിത്യകാരൻെറ കൃത്യം. ഈ കൃത്യത്തെ മി. മാപ്പിള നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ഉദ്ദേശാനുഗുണമായ വസ്തുനിർമ്മാണത്തിലും പാത്രരചനയിലും കഥാബന്ധനത്തിലും പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യവും ചാതുര്യവും പ്രശംസാർഹങ്ങൾതന്നെ. സാഹിത്യരചനക്കനുയോജ്യമായും ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കനുരൂപമായും ശൃംഗാരരസത്തെ അംഗിയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ഈ രസത്തെ കലർപ്പില്ലാതെയും ഗ്രാമ്യതാദോഷം കൂടാതെയും പരിശുദ്ധമായി വർണ്ണിക്കുന്നു എന്നതു് മി. മാപ്പിളയുടെ ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തേയും ചിന്താമാർഗ്ഗശുദ്ധിയേയും സ്പഷ്ടീകരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ മി. മാപ്പിളയുടെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണരീതി സാമാന്യമായും, വിശിഷ്യാ കത്തോലിക്കസമുദായദൃഷ്ടിക്കും ഒരു നൂതനവും പ്രശംസാർഹവുമായ പ്രസ്ഥാനമാണെന്നുകൂടി എനിക്കുതോന്നുന്നു

വിദ്യാർത്ഥിജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് മി. മാപ്പിള സമുദായസ്നേഹാധിക്യത്താലോ സാഹിത്യരംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹം നിമിത്തമോ എന്തോ ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു് സഹൃദയന്മാരായ ഭാഷാപ്രണയികൾക്കു് കൌതുകാവഹംതന്നെ. മി. മാപ്പിള വീണ്ടും ഇത്തരത്തിലുള്ള കൃതികൾ നിർമ്മിച്ചു് സ്വസമുദായത്തെ സംസ്ക്കരിച്ചും മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ചും സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ദീർഘകാലം പ്രകാശിക്കട്ടെ.